

**- Den som trekker
seg nå, er feig!**

**den^{12.}
mann**

Nummer 4•2002

Blø for Brann!

No er det tida for maksimal innsats – på bana og tribunen. d12m-redaksjonen vil gjerne inspirera medsupportterar til full skjerpning. Enno har me poeng å slåss for, og uansett sesongutfall bør det ikkje seiast om oss at me ikkje gav hundre prosent.

Bladet denne gongen markerer også 15 årsjubileum for Store Stå som supportergjeng. Alexander Osdal har gjort eit formidabelt djupdykk i gamle historiar, fanziner og avisutklipp. Les og le, rist på hovudet, nikk atkjennande og la deg riva med. Uansett – dette er ikkje tida for å vera likegyldig avventande. No treng Brann deg. Er du supporter, så er det tid for å visa det.

d12m-redaksjonen er stolte over å presentera forfattaren av Den brennande sitaren, Stig Elvis Furset, som ny spaltist i d12m. Les hans artikkel og få mot i sluttspurten. Brann har skremd bort nedrykkspøkelset før. Og kan gjera det igjen...

Idet 12m går i trykken har me akkurat feira NM-tittelen for Brann-juniorane. Det var ei utruleg

oppleving å vera i Bodø og vera vitne til at Brann tok ein tittel. Ungdomsarbeidet i Brann gjev håp for framtida. La det også vera ein inspirasjon til ein skikkeleg sluttspurt for og med A-laget.

Me kan skryta over gamle og nye bragder på banen (somme diverre altfor gamle). Me kan også sola oss i gammalt skryt over kor fantastisk Brann-supporterane er. Det hjelper ingen ting når dommarene bles neste kamp i gang. Verken spelarar eller supporterar er betre enn den siste prestasjonen. Det er no me treng ta tak. «Skap et sinnsykt trykk fra tribunen!» ber Brann-kapteinen. La oss gjera det. La oss møta opp både borte og heime og vis at andre lag framleis bør frykta dei raudkledde frå Bergen – både på tribune og bane.

Blø for Brann, demonstrerer midtstoppar Knut Walde på forsida. Blod, sting og bandasje stoppa han ikkje i kampen mot Odd. Hans appell gjeld oss alle: «Den som trekker seg nå, er feig!»

Åshild Samnøy, redaktør

Brann Supporter Team

Den 12. Mann

Den 12. mann er Brann Supporter Teams medlemsblad. Det utkommer fire ganger årlig, og sendes gratis til medlemmene i BST. Bladet er redigert av en uavhengig redaksjon, og innholdet reflekterer derfor ikke nødvendigvis BSTs syn i ett og alt.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Tor Henrik von der Ohe
Per Arne Flatberg
Agnethe Paulsen
Leif Morten Nygård
Åse Oen
Stine Lines Steffensen
Mats Hansen
Tom Johannessen
Alexander Osdal

Andre bidragsytere:

Silje Nordtveit, Stig Elvis Furset, Tor Thodesen, Joachim Walltin, Lev Yashin, Bjarte W. Hjartøy, Kjell-Morten Hjartøy

Grafisk Produksjon:

Leif Morten Nygård
Trykk: Designtrykkeriet, Bergen

Foto:

Tom Engelbrecht (Brecht/Brecht Foto), Arne Ristesund (Bergensavisen), Erik J. Kvalsund, Lene Lygre, Torbjørn Sæle, redaksjonen

Redaksjonsarbeidet avsluttet

29. september 2002

Adresse:

Den 12. mann - Brann Supporter Team
Postboks 870 - Sentrum - 5807 Bergen

Arbeidsoppgavene i BST:

Personene i styret i Brann Supporter Team har hver sine hovedansvarsoppgaver:

Leder:	Silje Nordtveit
Talsmann/TIFO:	Tom Johannessen
Kasserer:	Svein Hopland
Sekretær:	Agnethe Paulsen
Butikk/effekter:	Vidar Ebbesvik
Effekter:	Helge Sanden
TIFO:	Per Børge Hillestad
Tuopplegg/	
web:	Hans Petter Franck-Nielsen
Tuopplegg/	
sikkerhet:	Svein-Erik Mæhlum
Arrangement:	Tanja Vinje

Brann Supporter Team

Postboks 870 - Sentrum
5807 Bergen
Epost: bst@bst.no • www.bst.no
Telefon: 55 96 23 35. Fax: 55 96 24 37

Brannbutikken

Markeveien 11
5012 Bergen.

Telefon: 55 96 23 35.
Fax: 55 96 24 37

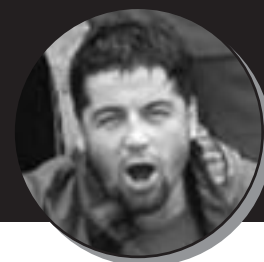

Innhold:

Side 1:	Knut Walde
Side 2:	Leder
Side 4-5:	Brann sine Bosmanspillere
Side 6-7:	Ny spaltist: Stig Elvis Furset
Side 8-10:	Portrett: Toni Nhleko
Side 11:	Kapteinens hjørne
Side 12:	Poesi fra Litauen
Side 13-25:	Store Stå 15 år
	Litt av historien
Side 26-27:	BST-leder
Side 27:	BST-info
Side 28-31:	Portrett: Alonso Solis
Side 32-34:	Fremtidens menn:
	Mons Ivar Mjelde

Side 35-38:	Fremtidens menn:
	Per Ove Ludvigsen
Side 39:	På tide å dø for Brann
Side 40-41:	Supportercup 2002

Side 42-43:	Brann 2012
Side 44:	Uten å tur...
Side 45:	Til spalte
Side 46:	Supporterpolitikk

BRANN

...en som står opp fra de døde

Side 56 - 57:	NM-gull junior
Side 58:	d13m

Bosmanspillere og hva de har betydd for Brann

I desember 1995 skjedde det noe som vel kan kalles en revolusjon i internasjonal fotball. Da vant nemlig belgieren Jean Marc Bosman rettsaken han hadde anlagt mot sin tidligere klubb, belgiske FC Liege i EUs øverste domstol.

Bakgrunnen for rettssaken er som følger: Bosman hadde en kontrakt med FC Liege som gikk ut 30. juni 1990. Denne kontrakten ga ham en månedslønn på ca 24 000 kroner. Liege syntes dette var mer enn han var verdt, så i april 1990 tilbød de Bosman en ny kontrakt med den lovfestede minimumslønnen for profesjonelle fotballspillere i Belgia som da var ca 6 000 kr i måneden. Dette nektet Bosman å godta og Liege satte ham på transferlisten med en prislapp på 2 350 000.

Utleiekontrakt

Bosman klarte på egenhånd (fotballagenter var enda ikke oppfunnet) å forhandle seg fram til en kontrakt med den franske divisjon 2 klubben US Dunkerque. De tilbød Bosman en ettårskontrakt med en månedslønn på 20 000 kroner og ville i tillegg gi ham en sign on fee på 180 000 kroner. De to klubbene ble enige om en utleiekontrakt det første året hvor den franske klubben skulle betale Liege 240 000 kroner med opsjon til å kjøpe Bosman etter dette året for 960 000 kroner. Men, begge disse kontraktene var avhengig av at overgangspapirene ble sendt fra det belgiske fotballforbundet til det franske fotballforbundet før 2. august 1990. Og siden FC Liege ikke hadde helt tiltro til den franske klubbens betalings-evne, ble disse papirene aldri sendt. Dermed ble det ingenting av overgangen og for virkelig gjøre det hele komplett, så suspenderte Liege Bosman slik at han ikke fikk spille hele den påfølgende sesongen. Dermed gikk Bosman til sak mot Liege fordi han mente at overgangsreglene og reglene for antall utlendinger i fotballen gikk i mot EUs regler om fri arbeidsflyt mellom landene. Som vi alle vet, etter 5 år i rettsalene vant Bosman på alle punkter.

Denne dommen snudde opp ned på mye i forholdet mellom klubber og spillere. Klubbene mistet mye av inntektsgrunnlaget siden de ikke lenger tjente penger på spillersalg, samtidig som spillerløn-

ningene økte i været. Det ble nemlig ikke så mye billigere å kjøpe spillere, men pengene havnet nå i lommen på spilleren og hans agent som sign on fee og ekstra lønn, istedenfor til den tidligere klubben.

Tvungen jakt

Økonomien har tvunget Brann til å konsentrere jakten på nye spillere til bosmanspillere og spillere fra lavere klubber uten for høy prislapp. Det blir påstått fra flere hold, blant annet fra trenere og spillere, at bosmanspillere setter seg selv og lommeboken foran klubben mer enn andre spillere. La oss se om det er hold i disse påstandene og kikke litt nærmere på noen av de spillerne som har kommet og dratt fra Brann som bosmanspillere.

Man kan trygt si at Agust ikke hadde noe glede av bosmandommen.

1. mai 1997 bråvåknet Brann brutalt til den nye virkeligheten da deres juvel og mest dyrebare spiller, Tore André Flo slang en underskrevet kontrakt med Chelsea i bordet til styret. Den fortalte at Brann ikke ville få en krone i overgangssum siden Flo var blitt bosmanspiller samme morgen. Flo dro til England, men ble aldri noen suksess i Chelsea. Han ble siden solgt videre til Glasgow Rangers for hele 120 millioner kroner hvor han heller ikke noen suksess. Nå er han tilbake i England igjen og spiller for Sunderland. Og selv om han som vanlig scoret i debuten, ser det ikke ut til at dette heller skal bli noen suksess.

Suksess 1

Allerede året før Flo-skandalen hadde Brann hentet to spillere på bakgrunn av bosmandommen. Og de kan vel begge kalles en suksess i den røde trøyen. Før sesongen 1996 kom Stefan Paldan fra

Sverige, og samme sommer fikk Brann Mons Ivar Mjelde tilbake fra Østerrike. Med til historien hører det forresten at Brann lovet Mjelde å kjøpe ham fri fra kontrakten med Austria Wien før sesongstart men gjorde ikke dette. Og selv om Mjelde truet med advokat, skjedde ingenting. Mjelde scoret for øvrig 19 mål på den halve sesongen han fikk og vi kan jo bare tenke oss hvordan det hadde gått hvis Brann hadde oppfylt sine løfter og kjøpt ham fri før sesongstart. Stefan Paldan var en flopp i begynnelsen, men etter at han ble flyttet fra backen fram på midtbanen, ble han en suksess. Etter 2000-sesongen fikk han ikke tilbud om ny kontrakt og reiste hjem til Sverige og Öster.

Etter 1998 var det Agust Gylfason som prøvde å utnytte bosmandommen. Han nektet å skrive under ny kontrakt og dro isteden på prøvespill i engelsk 3. divisjon. Det endte dårlig for ham og han kom tilbake til Brann men da var han ikke ønsket lenger. Dermed dro han videre til et kort mellomspill i Sverige før han havnet hjemme på Island. Man kan trygt si at han ikke hadde noe glede av bosmandommen.

Etter 1999-sesongen var det to spillere som dro fra Brann som bosmanspillere. Det var Jan Ove Pedersen og Roger Helland. Jan Ove Pedersen dro til Østerrike hvor han fortsatt spiller og er stor helt. Roger Helland var en av Branns beste før han dro og fikk sågar to A-landskamper på en turne til Australia. Han dro først til Danmark og Brøndby, hvor han fikk lite spilletid for så å dra hjem til Norge og Lillestrøm. Han har ikke klart å spille seg inn på LSK heller, og ble av en avis nylig kåret til Norges dyreste 3. divisjonsspiller med en årslønn på 800 000.

Suksess 2

Før 2000-sesongen hentet Brann kanskje sin største suksess på Bosmandommen, Hassan El Fakiri fra Lyn. Han ble solgt

videre til Monaco for 10 000 000 NOK før sesongen tok til og var meget god den halve sesongen han spilte før han dro til Frankrike. Etter oppholdet i Brann har han derimot ikke hatt noen suksess og har blitt lånt ut fra Monaco til både RBK, hvor han aldri ble noe annet enn en innbytter, og Lyn.

I begynnelsen av 2001-sesongen fant Teitur ut at Arne Vidar Moen var overflødig og lånte ham ut til LSK. Etter en glimrende sesong i Lillestrøm, som nesten endte med seriegull, prøvde Moen å utnytte bosmandommen, men ingen klubber ville ha ham så han reiste hjem til Tromsø. Svante Samuelsson benyttet seg også av bosmandommen etter fjorårs-sesongen. Han reiste til Stockholm hvor han nå spiller i AIK som ikke gjør det så veldig godt i Allsvenskan. det må likevel sies at Svante ikke dro for pengene. Han aksepterte en lønnsnedgang og vendte nesen hjemover av familiære grunner.

Fiasko

Før årets sesong hentet Brann inn bos-

manspilleren Per Espen Musæus fra Vålerenga. Han kan vel på en pen måte kalles en fiasko i Brann. Men han var heldigvis voksen nok til å innse det selv, og halvveis i sesongen pakket han lekene sine og reiste hjem til Oslo hvor han nå spiller for KFUM Oslo.

Suksess 3

I dagens brannstall er det flere bosmanspillere. Martin Knudsen kom fra Viking og har overhode ikke slått til i Brann. Joachim Walltin kom fra Vålerenga og har hatt en begrenset suksess. Fra Bryne har vi fått Jonas Jonsson, og han står i klasse med Per Espen. I løpet av sommeren har vi fått to spillere fra Skottland, Cato Guntveit og Robbie Winters. Guntveit har enda ikke spilt et minutt og kan vel derfor betraktes som en flopp, mens Winters fortsatt har til gode å score som var det han ble hentet til Bergen for å gjøre. Den av dagens bosmanspillere med størst suksess er Roy Wassberg. Han var en av fire spillere som kom til Brann midtveis i 1998. Og han forsvant litt i oppmerksomheten de

tre andre, Raymond Kvisvik, Svante Samuelsson og Bjarki Gunlaugsson, fikk. I 1999 spilte han høyreback og var mobbeoffer nummer en på Stadion. Men så ble han flyttet inn i midtforsvaret, og savnet etter Per Ove Ludvigsen forsvant.

Hvilke konklusjoner kan vi så trekke ut av dette? Bosmanveien er ingen opplagt vei til suksess, verken for spillerne eller Brann. Vi ser også eksempel på at noen av bosmanspillerne har vært langt mer opptatt av egen inntjening enn av å gjøre en helhjertet innsats for klubben. Tjener spillere for mye kan det gå ut over det de presterer på banen. Men med økonomien i Brann slik den er nå, er vi nok nødt til å leve med disse spillerne i sesongene som kommer også. Så det blir nok fortsatt lenge til vi kan glede oss over serie- eller cupgull i Bergen og Brann.

Tor Henrik von der Ohe

FARE, FARE

Forfattar av boka «Den Brennande Sitaren» og Brannsupportar Stig Elvis Furset startar som fast spaltist i d12m i dette nr:

KRIGSMANN...

...døden skal du lide

Det er ikkje fritt for at desse strofene frå barnesongen kling i øyrene mine idet eg går ut av Staddaen etter Sogndal-kampen. Men innhaldet i dei er langt frå uskulda vi gir barn og barndom som kjenneteikn.

For Store Stå sit att etter kampen. Stille. Rolege. Enkelte let gråten ta kontrollen over seg. Dei liknar på statuar. Dei er lik eit monument over fotballen si tyding i liva våre. Dei er med andre ord eit kunstverk. Som all god kunst har den engasjementet som eit grunnleggjande kjenneteikn. Nett no skulle eg ønske at vi ikkje hadde denne evna. Evna til å gå inn og opp i ein ting hundreogfemtiseks prosent. Nett no skulle eg ønske at vi kunne bli spart for at Brann utøver valdtekt mot kjenslene våre. Er det dette som er kjærleiken? Er det? Den ein snakkar så flott om? Vær så snill! Gje meg ein pause. Og gje Teitur tilbake nattesøvnen.

Fredagen før sat eg etter jobb og studerte terminlista. Eg fann fort ut at det var ein av dei siste sjansane denne sesongen til å sjå gutane på heimebane. Og eit "lokalopp-gjer"

mot ein motstandar vi har eit solid tak på klang like godt i mine øyrer som platesamlinga til Erlend Hanstveit. Så det var ikkje tvil. Eg varma opp "ripsbæret", min vesle raude (kva anna?) Daihatsu. Eg og Brannbilen i ein "Moonlight Drive" over fjellet i stjernena. Eg gjorde godt i å nyte stunda. For eg visste ikkje at tilbaketuren kom til å bli tynge gjennom Aurland sitt aude spøkelseslandskap. Der nedrykkspøkelset kom meg i møte. Den gamle kjenningen. Han hadde ikkje forandra seg mykje sidan hausten 1991.

Den hausten var nett som den tida vi er inne i no. Ettersommaren var tørr, og indian summer-varmen skulle halde til langt ut i oktober. Regnværet vart til eit sakn. Brann låg på botnen av tabellen, og tribunane var fulle. Det låg endåtil ein skjebnekamp mot Start der framme. Ein kamp vi måtte vinne. Om det skulle vere håp. Ein hadde ikkje slått Start på lange tider. Det var då Sten Glenn Håberg, ex-Startspelar, kom til Brann og Bergen.

Først lo han høgt.

Etterpå sette han ballen i mål.

Eg trur ikkje Brann nokonsinne har opplevd ein meir frigjerande lått enn den Sten Glenn Håberg stod for.

Like etter at dommaren hadde blese for full tid i den avgjerande kvalikkampen mot Bryne, som Brann vann 1-0, ropte han ut i den direktesendte radiosendinga frå Bryne Stadion at no måtte heile Bergen gå ut på byen og ta seg nokre øl. Giss om vi gjorde. Og nokre av oss tenkte: Er det slik det kjennest å vinne ein cupfinale? Eller er denne kjensla betre?

I dag står vi på same plassen, og journalistane kosar seg på sitt vis.

Då får vi gjere det på vårt, lagkameratar. For kven er det som vil vere ein middelhavsfarar i seriesystemet gjennom ein sesong? Hæ? Er ikkje det noko ein trygt kan legge i hendene på ein kunstig reklamemannklubb frå Bærum med flate tribuneanlegg? Kven er det som vil gjennomføre resten av kampane, for halvtomme tribuner, der verken siger eller tap eigentleg spelar noko rolle? Er ikkje det Viking si oppgåve no?

Den oppgåva vil aldri vere Brann si, og det skal vi vere glade for. Vi skal kose oss så vi blir håse på tribunane frametter. For no har vi fått drama. Sesongen har fått ei målsetting som kostar. Det er no vi skal nå inn til oss sjølve. Til Brann sin kjerne. Der galskapen og fortvilninga byr opp håpet, gleda og fantasien til dans. Der stoffet som draumar er laga av, blir sydd saman. Det stoffet som fyller tribunene våre.

Vi skal ikkje frykte kvalikplassen. For det er ikkje noko å frykte. Det einaste vi har å frykte er frykta sjølv. Den vondaste av alle motstandarar, men også den mest latterlege. For frykta greier ikkje å dempe ein enkel ball. Frykta greier ikkje å slå ballen vekk frå straffesona når det trengst. Frykta bommar på både åleine med keeper og på straffespark. Frykta er så hjulbeint at den blir slått tunnelar på kvar gong. Den er med andre ord til å le seg fillete av.

På Store Stå bør ein frametter synge at vi skal danse på frykta si grav. I siste kvalikkamp. Heime på Staddaen. Flomlyset skal lyse opp haustens første store regnskur. Regnet som skal blande seg med lattertårene våre...

Stig Elvis Furset

Foto: Brecht/Brecht Foto

Den 12. mann 4/2002

Vi vil at flere av våre medlemmer skal tegne BST-abonnement!

- Norges billigste abonnement?
- Ingen bindingstid ved tegning av abonnement
- Kanongunstig pris på kjøp av mobiltelefon!

Du kan beholde ditt gamle nummer selv om du tegner nytt abonnement!

businessTALK

Ringe til	Priser
Fastlinje	Kr 0,89
NetCom sitt nett	Kr 0,89
TelenorMobil sitt nett	Kr 0,89
Oppstart	Kr 0,33
SMS	Kr 0,89
Månedssavgift	Kr 155

Samme pris uansett når du ringer og hvem du ringer.

0,89*

Se priser på mobiltelefon et annet sted i bladet og på vedlagte flyer!

NetCom
fremtiden er trådløs

Alle priser er oppgitt inkl. mva.

* Ringepriser er oppgitt inkludert BST sin volumrabatt på ca. 10%. Denne kan variere noe.

Vi tar forbehold om feil og endringer.

ECOM AS

Tlf 55 94 44 00 • Fax 55 94 44 01

Besøksadresse: Carl Konowsgt. 36, 5161 Laksevåg

E-post: firmapost@ecom.no

Internett: www.ecom.no

Toni Nhleko kom til Brann i vår på prøvespill og fikk kontrakt 16. juli i sommer. Han var så glad at han og moren måtte bryte telefonsamtalen fordi begge gråt så mye at de ikke forsto hva den andre sa. Nå lever han det gode liv sammen med kone og barn i byen mellom de syv fjell.

Personlig data:

Nkosinathi Nhleko

Født:

24.07.1979 i Johannesburg,
i Sør-Afrika

Tidligere klubber: Jomo Cosmos

Draktnummer: 18

Høyde: 1.82 m

Vekt: 80 kg

Kontrakt: Til 2005

Sivilstatus: gift, ett barn

– Det var som om en drøm ble virkelig! Jeg har alltid drømt om å spille i Europa, smiler mannen som tidligere i sommer danset løvedansen på Stadion etter å ha skåret mot Molde.

Det første man legger merke til ved Toni er hans strålende gode humør. Det er en mann som er mer enn godt fornøyd med den nye tilværelsen sin. Han er jordnær og hyggelig å prate med. Toni blir lett rørt, og det synes fort på han at det han nå opplever er noe han knapt tidligere hadde våget å drømme om. Trener Teitur Thordarson går så langt som å karakterisere talentet som en

Toni slik vi helst vil se han; full fart mot mål. Her fra Sogndal-kampen.

hardtarbeidende spiss som har det som skal til for å bli en av de beste eliteseriespillerne gjennom tidene. Sørafrikaneren har også blitt utpekt som den spilleren Rosenborg mangler for å kunne markere seg i årets Mesterliga.

– Det er selvsagt svært hyggelig å få slike komplimenter fra fotballkyndige, men det er ikke noe jeg kan gjøre noe med nå. Jeg er Brannspiller, og det er det som teller.

til virkelighet

Trodde det var vinter

Da "Løven" kom til Brann, hadde han knapt hørt om Norge. Han visste at Emilie Baron, som også er fra Sør-Afrika, spilte i Lillestrøm. Men bortsett fra det var kunnskapene hans om det lille, langstrakte landet i nord få, om noen i det hele tatt. Manageren hans viste han en video om SK Brann, og han fattet fort interesse for Bergensklubben. Toni satte seg på flyet for å besøke byen mellom de syv fjell for å se hva den kunne by på. – De første dagene var tøffe, jeg kjente ingen. Men spillerne og trenerne var så hyggelige og hjelpsomme og passet på at jeg til enhver tid følte meg hjemme.

Toni synes det var så kaldt i Bergen at han måtte spørre om det var vinter. Og han ble litt paff da han fikk til svar at det var så flott vær som det noen gang ble i Bergen.

Ikke grepet av panikk

At Brann har hatt en heller dårlig sesong, hersker det liten tvil om. Tap etter tap har ført til at Brann står med 24 poeng etter 21 kamper, noe som har ført klubben ned på en heller utrygg kvalifiseringsplass. Det har vært mye diskusjoner rundt hva som kan være de grunnleggende årsakene til at Bergensklubben ikke presterer. Spillere som Petter Furuset Olsen har gått ut og påstått at spillerne er preget av panikk. Panikk for å tape, og at det er nettopp dette som

gjør at de gjør nettopp det. Dette er noe Toni Nhleko avkrefter med det samme. Han mener det er det til tider tette kampprogrammet som tar knekken på spillerne, og at de ikke får hvilt nok før

Toni ble i juli kåret til månedens spiller av Dagbladet sine lesere.

det er en ny kamp. Uflaks er også et moment han bringer på banen.

Toni er en sympatisk mann og forstår at lagets dårlige prestasjoner er noe som går sterkt inn på de trofaste supporterne. Han er ganske snar med å legge til at klubben setter pris på at folk kommer selv i motgang. Han tror også at dersom Brann begynner å vinne fotballkamper, vil også de som har snudd Brann ryggen, vende tilbake til Idrettsveien.

Vil glede supporterne

– De kommer og støtter oss gang på gang og er alltid like entusiastiske. De har gitt meg utrolig mye, og jeg har lyst å gi dem noe tilbake! De trenger noe å glede seg over.

Det er ikke måte på hvor han roser supporterne. – De er veldig gode, og de gjør en god jobb. De er tålmodige og kommer for å støtte oss kamp etter kamp. Jeg blir så utrolig lykkelig når de synger på navnet mitt!

Trives godt i Bergen

– Det er en veldig fin by. Veldig liten. Jeg trives best når det er sol og fint vær. Det eneste jeg ikke liker ved byen, er at det regner for mye! Kona Promise trives også i de nye omgivelsene. Hun har planer om å begynne å studere over jul. Han legger ikke skul på at det er tungt å være så langt hjemmefra, og at han savner familien hjemme i Johannesburg. – Jeg savner foreldrene mine, spesielt min mor.

Bygger hus til foreldrene

Det ble tidligere i sommer kjent at Toni sender penger hjem til foreldrene. Han bekrefter dette overfor d12m og forklarer at han hjelper dem økonomisk med å bygge seg hus. Han har tre søsken, to yngre brødre og en tvillingsøster. Den nye Stadionhelten er den eneste av de fire som spiller fotball.

Har vært på Fløien

På fritiden slapper sørafrikaneren av sammen med familien. Det hender også at han er med husverten ut og fisker. Dette er noe han synes er veldig spennende og liker å drive på med. Han forteller at han ikke har fått sett så mye av Bergen som han gjerne kunne ønske, men legger fort til at han faktisk har vært på Fløien. Tennis er også en hobby sørafrikaneren har. Men han vedgår at det har blitt heller liten tid til å vedlikeholde tenniskunstene etter at han kom til Bergen.

Landslagsspiller

Når det gjelder landslaget, har Nhleko vært innom U21-, U23- og A-landslaget for Sør-Afrika. Han har rukket å få med seg fem landskamper og står bokført med ett mål. Av ulike årsaker kom han ikke med i Sør-Afrikas VM-tropp tidligere i sommer.

Sørafrikaneren legger ikke skjul på at han sammen med resten av et helt kontinent følte seg snytt for et VM på hjemmebane, og at det var utrolig trist og bittert at mesterskapet til slutt gikk til Tyskland. Dersom Sør-Afrika hadde fått VM 2006, hadde dette vært første gang i historien at VM hadde funnet sted i verdensdelen Afrika. Slik ble det altså ikke.

Avslutter gjerne i Spania

Hvor lenge han blir i Brann, vet han ennå ikke, men han presiserer at han har

Toni er et følelesesmenneske. Etter Rosenborg-kampen ble skuffelsen for stor etter trøndernes to mål i sluttminuttene. Her får han trøst av Alonso Solis og Joackim Walltin.

kontrakt til 2005, og slik det ser ut i dag, blir han ut kontraktstiden. Etter tiden i Brann kunne han tenke seg å avslutte sin karriere i Spania. Spania fordi han liker spillestilen der, og mener selv han kunne passet inn der.

Nå som det går så dårlig med klubben i enhver bergensers hjerte, ville det nok varmet inderlig med noen fine mål i elle-vill jubel på stadion i de kalde, mørke kveldene utover høsten. Og hvem vet, kanskje vi til og med får se løvedansen en gang til. Tiden vil vise...

Av: Åse Oen
Foto: Brecht/Brecht Foto

Etter debut-kampen på Stadion mot Lyn.

Foto: Brecht/Brecht Foto

- Skap et sinnsykt trykk!

Er ikke mye jeg har tenkt å si denne gangen. Handling er viktigere enn ord i den situasjonen vi er i nå. Det er imidlertid et par ting jeg vil fokusere litt på.

For det første så tror jeg det er utrolig viktig at både vi spillere og dere supportere ser muligheter i stedet for problemer i den tiden som er igjen av sesongen. Det som har skjedd, får vi ikke gjort noe med (det må evalueres etter sesongen), men vi har alle muligheten til å bidra slik at Brann spiller i tippeligaen også neste år. Bergen by og alle som elsker Brann fortjener det! Det er fortsatt opp til oss selv, og jeg har i hvert fall jævlige lyst til å være med på å klare dette. Jeg oppfordrer dere til å gjøre alt dere kan for å skape et sinnsykt trykk på de kampene som er igjen. Det er en grunn til at publikum blir beskrevet som den 12. mann, og det kan være nettopp dere som er årsaken til at en jevn og avgjørende kamp vipper i vår favør. Felles for både spillere og supportere er at det er nå vi kan gjøre noe. Det blir for dumt hvis vi sitter etter sesongen og føler at det er mer vi kunne bidratt med. Husk det!

Vi spillere er nødt til å ofre alt for å klare dette. Vi vet at ingenting er morsommere enn å vinne kamper foran et entusiastisk publikum på Brann stadion, og derfor har vi all grunn til å glede oss til de kampene som er igjen. Håper dere føler det samme og at dere beholder engasjementet til siste minutt er spilt.

Vennlig hilsen Joachim

Den 12. mann 4/2002

Kanonpriser på mobiltelefon!

Ericsson T65

949,-

Ericsson R600

899,-

Nokia 3310

99,-

Nokia 5210

999,-

Siemens C45

159,-

Siemens ME45

1.090,-

NetCom
fremtiden er trådløs

Alle priser er oppgitt inkl. mva.

Pris på mobiltelefon forutsetter nytegnning eller oppgradering til businessTALK med 24 mnd. bindingstid.

Vi tar forbehold om feil og endringer.

**For bestilling av abonnement og kjøp av mobiltelefon,
ta kontakt med ECOM på Laksevåg!**

ECOM AS

Tlf 55 94 44 00 • Fax 55 94 44 01

Besøksadresse: Carl Konowsgt. 36, 5161 Laksevåg

E-post: firmapost@ecom.no

Internett: www.ecom.no

Vår Øst-Europa-ekspert Alexander Osdal
har sendt oss et reisebrev fra Baltikum:

Poesi fra Litauen

Turen gikk til Kaunas siste uken i august.
Med håp om en forbedring fra en måneds gruff og rust.
Vi får så lett forhåpninger som ofte går i grus.
For Brann er denne sportens svar på falske "Luremus".

I utgangspunktet skulle jeg med spillerflyet fly.
Men fansen er ei viktig for de røde fra vår by.
For flyet det var fullbooket av sponsorkunders menn.
Så vi som elsker Brann, fikk dra med rutefly igjen.

Kaunas by var trivelig og fulgte våre krav:
At tempen den er passe høy, og ølprisen er lav.
En femmer for en halvliter er slettes ikke gale.
Men baren den gikk tom for øl, og *det* er en skandale!

Kaunas vakre kvinner hadde veldig sneisne kropper,
veldig korte skjørt og helt usømmelige topper.
En i gjengen glemte "man skal se og ikke røre".
Så når han kommer hjem, bør han til helsesøster kjøre.

Som alltid borti østblokken, var stadion veldig stygt.
Det knaket godt i grunnmuren og virket ikke trygt.
De hadde glemt å bygge på den ene lange siden.
Der var det kun en tavle og et tre som viste tiden.

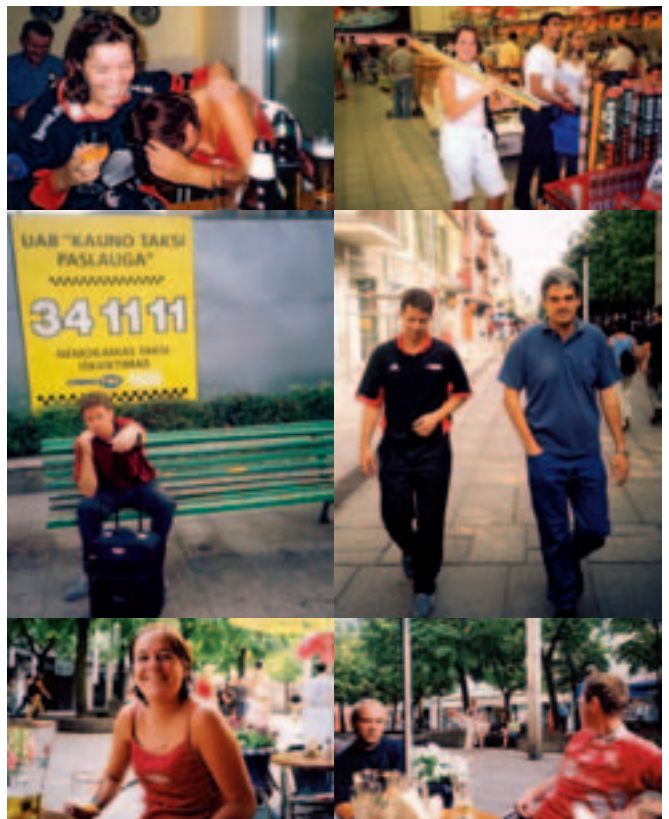
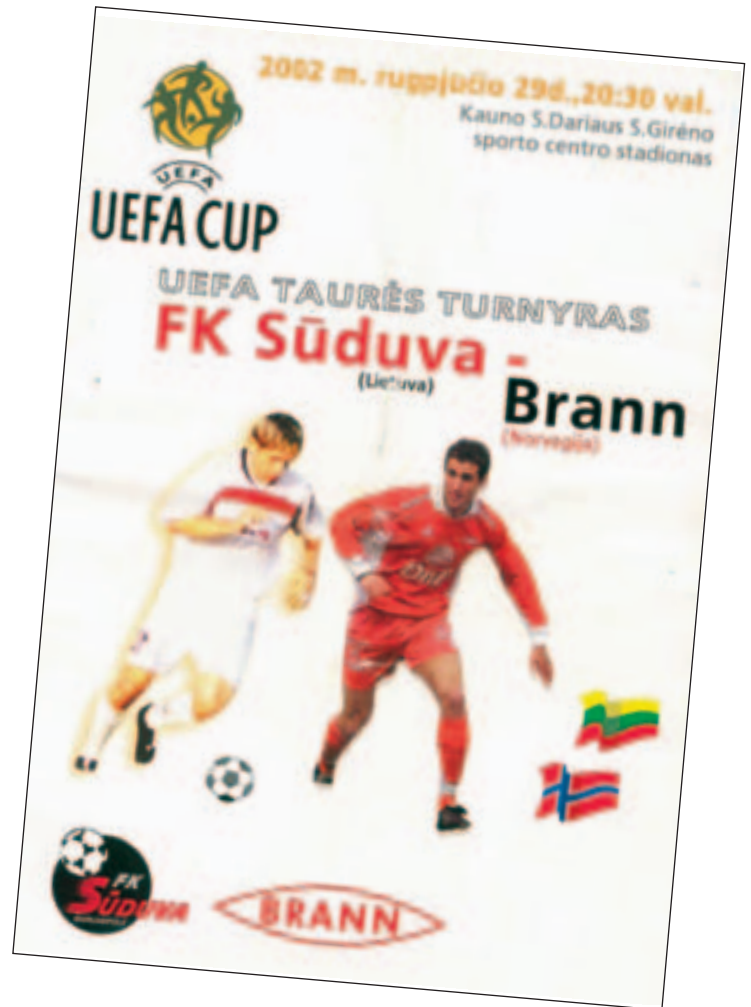
Publikum var slettes ikke søte, små med fletter.
De pepret oss med sneipene av hundre sigaretter.
Men det som gjorde stemningen en smule svett og stram,
var Karadas på forsiden av Suduvas program (!).

Som vanlig fikk vi baklengsmål før kampen var begynt.
For forsvaret var nok en gang en kjeglerad til pynt.
Og skuddene var fæle – ballen høyt til himmels for.
Du ser den over taket der 'a jordmor Mattja bor!

Elendigheten fortsatte – det dundret og det smalt!
For Suduva var heldige – de scoret jo på alt.
At Tony scoret dobbelt er en veldig mager trøst,
når moroen er over før sesongen har blitt høst.

Nå er vi ute av cupene, og vi kan rykke ned,
og vi har tapt for Suduva, og vi har pyntet tre.
Om ingen går i fellen, men passer seg for den,
kan fair play-statistikken gi europacup igjen!

Alexander Osdal

Store Stå 15 år

1987 – 2002

Litt av historien:

Store Stå feirer denne høsten 15 år som supportergjeng. I den anledning har vi laget en stor sak om den syngende gjengens historie. Vi har også tatt med en hel del om borteturer, sanger, tifo og fanziner, fordi dette er uløselig tilknyttet supporterkulturen på Store Stå.

1987:

Det har alltid vært sunget sanger på Brann Stadion. Men noen organisert heiagjeng hadde det ikke vært før i 1987. Store Stå som supporterfenomen startet på semifinalen mot HamKam på Stadion 19. september dette året. Mannen som ofte har blitt fremstilt som den som startet det hele, var mikrofonmannen Erik Hanøy. Han fungerer i dag som speaker på Brann Stadion og er dessuten kjent som programvert i Radio 1. Foranledningen til supportergjeng var den storkjeftede hamarkameraten Jan Åge Fjørtoft som uttalte i media at Brann-stopper Jan Halvor Halvorsen var den dårligste spilleren han noen gang hadde møtt. Slikt går ikke upåaktet hen i Bergen, og den første grupperingen av syngende fans kom mer eller mindre som et resultat av at Fjørtoft hadde "fucket opp" stemningen. Hanøy selv påstår det bare var 10–15 syngende til å begynne med. Det var ikke planlagt at det skulle være noen organisert synging på den kampen, og det skal ha vært ganske så tilfeldig hvem som stod der.

Dette var for øvrig første året Terje Bøe var speaker. Han skulle senere bli meget populær blant supporterne fordi han en halvtime før kampstart alltid løp bort til Store Stå og stod på hender og var forsanger på "gje meg en B" samtidig som han oppfordret til allsang på "Byen e Bergen" og "You'll never walk alone" – eller "den engelske", som han kalte den. Bøe ble alltid møtt med taktfast synging på navnet og et rop der han ble titulert som "verdens beste speaker".

1988:

Den neste sesongen stilte man bedre forberedt og med mange nye sanger. Store Stås varemerke de første årene var at det noen ganger per kamp satt en forsanger oppå gjerdet foran tribunen. Han sang en tekst som resten av gjengen skulle repetere, i god amerikansk militærstil. Sangen ble kalt "Brann-rap'en" eller "opp på gjerdet-sangen" og begynte med "Kom igjen, gutter, vær no med". Den var laget av samme Hanøy, som etter hvert fremstod som "supportergjengens leder". Første gangen denne sangen ble

sunget, var på Bryne Stadion i 5. serierunde 1988. Brann hadde tapt de fire første kampene dette året, og Hanøy satt med megafon på et gjerde og dro i gang de tilreisende bergenserne. Og kanskje det hjalp! Brann vant nemlig kampen, og han fikk mange oppfordringer om å ta tilsvarende initiativ på hjemmekampene. Som sagt så gjort. Og i 1988 begynte Store Stå for alvor å vokse.

1989:

På denne tiden utgjorde Store Stå-gjengen 100–200 mann. Det var mye "olè, olè"-sanger på denne tiden, i tillegg til en annen gammel slager; "å heia-heia-heia-heia-heia Brann". Den mest patetiske sangen på slutten av 1980-tallet var nok "for han har krøller i ræven" – sangen til Viking-spilleren Trond Egil Soltvedt. Denne sesongen var det Henning Johnsen som var forsanger på "opp på gjerdet-sangen". Erik Hanøy ville ikke lenger frontes som supporterens leder. Han hadde mistet gløden, samt at han var lei av å stadig måtte svare for Brann-supporteres dårlige oppførsel.

For øvrig skal bortekampen mot Lillestrøm ha vært den første hvor Brann-fansen hadde bluss. Når det gjelder sanger, bør kanskje «olè, olè, olè, olè. Olle, Olle»-hyllesten til Olafur Thordarsson nevnes.

1990:

"Caroline" på jernbanestasjonen, var Brann-supporternes samlingssted dette året. Fra og med den legendariske 4. runde-kampen mot Lyn (der vi snudde 0–2 til 3–2 de siste syv minuttene) var Øivind Andersen forsanger på "oppå gjerdet-sangen".

Dette var det første året vi møtte byrival

I 1990 ble borgerskapet bekymret da Store Stå hadde flagg med slagordet «Død over Fyllingen»...

...men guttene på Store Stå kunne berolige byen med utsagnet: «Vi er ikke slaurer».

Fyllingen i seriekamper. I forkant av returoppgjøret på Stadion skrev BT at frontene mellom de to klubbene supporterne hadde hardnet og at det var blitt en mer fiendtlig holdning. Det var spesielt flagg med teksten "død over Fyllingen" som skapte negativ oppmerksomhet.

Mens Bergenspressen stort sett skrev om negative ting ved Store Stå, hadde Aftenposten i 1991 et stort og positivt oppslag med Halfdan A. Davidsen som hovedperson. Bak en noget yngre Per Arne Flatberg.

Blant annet kalte en lokal avis det «farlig Fyllingen-hets». Jan-Erik Larsen uttalte at flagg og annet supporterutstyr med slike formuleringer ville bli forlangt fjernet. Erik Hanøy, som ingen hadde sett på Store Stå de siste to årene, uttalte følgende til avisen: "I en uorganisert gruppe som vår er det lett å infiltrere også for mennesker som ønsker å bedrive fandenskap". Han sa videre at innslaget av forfyllet pøbel var en kilde til bekymring, og han karakteriserte en del av supportergjengene som rene slaurer.

Til seriefinalen mot Rosenborg på Lerkendal reiste anslagsvis 1000 Brann-supportere. (BA skrev at det var 2000, men det anslaget er antagelig i drøysteste laget.) Det var til sammen syv busser som kjørte fullastet med rødhvite fans nordover. Det satte sine spor! På fergekaien på Oppedal ble kiosken loppet for ganske mye, blant annet en kartong med is som ble delt ut på en buss. (1 oktober...) Dessuten ble et fotballstativ tømt, og ballene rullet ut over kaien og da gjerne aller helst ned i sjøen. Inne på fergen stod mange og hoppet på bordene mens de sang, samtidig som folk forsynte seg med det som var av mat, uten å betale. Den stakkars eldre damen bak disken brølte ut til den ville forsamlingen: "Eg e flau på bergensernes vegne." Purken stod og ventet på kaien på motsatt side og krevde inn penger for det som var stjålet. Det ble avholdt pengeinnsamling for at bussene skulle få kjøre videre. På den mer positive siden var det et gigantisk Brann-supportertog fra sentrum av Trondheim til Lerkendal før kampen.

Populær sang i 1990: «Nybø. Vi vil ha flere mål, Nybø!». Av de mer tvilsomme ting som ble sunget, kan nevnes «we are

the hooligans» før kvartfinalen mot Lillestrøm. På vei til seriefinalen i Trondheim dukket «Itsy bitsy teeny weeny jævla støgge ekle Mini»-sangen opp.

1991:

Dette året ble Fotballpuben åpnet og ble straks et naturlig samlingssted for de rødhvite. Før Brann Supporter Team ble startet (i 1993), var det Fotballpuben som arrangerte bussturer til bortekampene. Ingen som har reist noen år, glemmer vel legendariske "Buss-Bjørn" som alltid klarte å få oss frem i god behold – til slutt.

Det store høydepunktet denne sesongen var nok da vi reddet plassen i toppserien etter kvalikkamp på Bryne. Brann måtte vinne for å unngå nedrykk, og rundt 700 Brannsupportere kunne storme banen i lykke over en hårfin 1–0-seier. Etter sigende skal det ha vært hundrevis av Brann-fans i garderoben etter kampen. I et senere datert mimreisebrev fra kampen står det at det ikke var toaletter i nærheten og at man derfor "skled rundt på treplankene i en blanding av øl og urin hele tiden." Dessuten forteller brevet at Brann-fansen skal ha blitt truet med kniv av noen Bryne-bønder og at Brann-supportere hadde prøveskutt fyrverkeri inne på et hotell i Stavanger natten før kampen.

Det ble sunget mye engelsk på denne tiden. Som for eksempel "We love you Håberg, we do", "There's only one Sten Glenn Håberg" og det tostemte "Kalle Bjørklunds Red Army". En annen mye brukt sang på Store Stå på denne tiden var "for de e redd for Store Stå, og de har

mistet kontrollen, for de e redd for Store Stå". Og mange spillere ble nok litt redd for Store Stå, som på første halvdel av 90-tallet var kjent for å stille opp og lage bra stemning allerede fra over en time før avspark. Slik er det ikke lenger...

1992:

Mye rart skjedde dette året. For det første ble det solgt t-skjorter med teksten "Død over Fyllingen" på ryggen. Det ble selvsagt avisskriverier av den slags ordbruk. Salg av disse 60-kroners-skjortene ble bannlyst inne på Stadion.

Dette året kom også Branns første fanzine til verden. Det het "The Red Army" og hadde et innhold og en språkbruk som nok ikke falt i like god jord hos alle. Mye hets og ballespark i alle retninger. Det ble selvsagt oppslag i avisene av slikt. "Brann reagerer mot gutteavis", stod det i BT. Avisen skrev videre at «dommerne ble navngitt og omtalt i lite flatterende vendinger, og Branns lokale rivaler fikk gjennomgå i en tone som flere fant grunn til å reagere på. (...) Fyllingens sjefssupporter ble bl.a. rammet av slibrigheter som ikke egner seg på trykk i mer seriøse publikasjoner». Det hører med til historien at Branns visefor mann Knut Kristiansen måtte forklare seg om TRA for Hordaland Fotballkrets. Utgiverne av "gutteavisen" ble kalt inn på teppet hos Jan-Erik Larsen. Her ble det "enighet" om at bladet kun skulle selges på utsiden av Stadion og at alle tekster skulle godkjennes fra Brann-hold før bladet gikk i trykken. Dette skjedde selvfølgelig aldri... Bladets opphavsmenn var veldig inspirert av engelske fanziner, med mye humor og svada, men også mer seriøst stoff som kampreferater, reisebrev,

I 1992 kom fanzinen «The Red Army» ut for første gang. Bak bladet stod mellom andre Øivind Andersen og Bent Arne Nygård.

I 1993 stjal vi midten på Stavanger Stadion, noe som medførte en del knuffing.

spillerintervjuer og analyse av spillernes form. TRA ble umiddelbart en suksess. Bladet ble et viktig talerør for Branns supportere og hadde på mange måter stor innflytelse på supporterkulturen på Store Stå. TRA kom totalt med sju nummer dette året.

Dette året kom de organiserte borteturene i gang for alvor. Den første tiden ble de arrangert av Fotballpuben, mens "The Red Army" stod for markedsføringen av dem. Og man kan trygt si at det var andre tider for ti år siden. Det var nærmest fritt frem for småkriminalitet. På bussturen til Molde gjorde noen Brann-supportere innbrudd i en kiosk og stjal tobakk for tusenvis av kroner. Bussen ble siden stanset av lovens lange arm, som imidlertid ikke hadde fått ransakelsesordre. Dermed fikk de ikke romstere i bagasjen, men måtte nøye seg med å kikke mellom seteradene. Utenfor stod de rødkledde og sang "vi è snille barn, vi è snille barn". På en annen tur hadde bussen stoppet utenfor en bensinstasjon. Reiselederen hadde reist seg opp og kommandert: "Kom igjen, gutter! Vi ropper sjappen!" Da turen gikk til Trondheim dette året, fant noen det praktisk å pisse oppi postkassene som stod oppstilt et sted bussen hadde stoppet. Ting har heldigvis forandret seg etter at BST tok over turansvaret...

Før bortekampen mot Lillestrøm hadde Brann-fansen tatt plass på den gamle tribunen bak det ene målet. Denne tribunen var selvsagt altfor skral til å ta imot stående og hoppende Brann-fans, og faktisk ble det brutt løs en lang planke fra den. Den rødhvite horde ble bedt om å sette seg ned, og både speaker, vakter, politi og Anders Giske (den gang Brann) blandet seg inn. Det ble truet med at kampen ikke ville bli startet før vi satte oss ned. Vi svarte med å synge

"vi sitter aldri ned" og satte oss heller aldri ned. Kampen startet som planlagt.

Da Brann spilte hjemme mot Tromsø dette året, ble det dramatisk. Brann ledet 1-0, men så fikk Tromsø en ball de mente var inne. Brann-publikummet mente selvsagt ikke det, men det gjorde dommer Roy Helge Olsen. Kampen endte dermed 1-1, og etter kampen løp mange fra Store Stå rundt hele Stadion og hang over gjerdet da Olsen gikk mot garderoben med politibeskyttelse. Gjenstander og skjellsord haglet over ham. TV-bildene viste i ettertid at avgjørelsen sannsynligvis var riktig.

1993:

16. mai dette året skjedde en ufrivillig oppdeling av supportergjengen på Store Stå. De få billettene som var lagt ut til forhåndssalg, var blitt utsolgt. Folk hadde fått forsikringer om at de resterende billettene til Store Stå ville bli lagt ut for salg når portene åpnet kampdagen. Dermed stilte mange opp i god tro om at det var mange billetter tilgjengelig. Det

I en kamp i 1993 ble det kastet 18 kroner inn på banen, noe som visstnok var grensen den gang...

var det ikke! Pågangen hadde vært så stor at Brann likevel hadde lagt ut billettene til forhåndssalg. Dermed måtte noen hundre Store Stå-folk finne seg i å samles på den gamle tømmertribunen (i Klokkesvingen) ved siden av Gamle Sitte. For første gang kunne man derfor synge toastemt mellom to tribuner på Stadion.

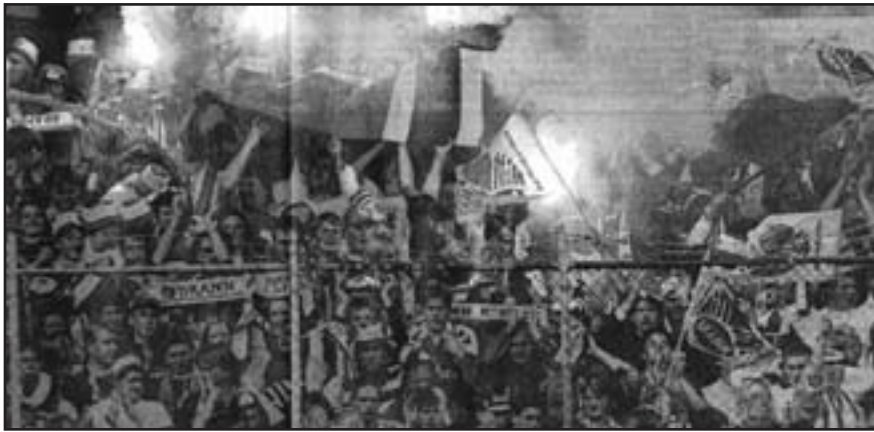
De som husker godt, mener at dette var en av de sesongene med dårligst sangutvalg. Det var en håndfull sanger som ble sunget om og om igjen. Og fremdeles gikk mye på engelsk. Det toastemte "Thoresens Red Army" var en slager på denne tiden.

Under 4-0-kampen mot Rosenborg på Lerkendal skulle to Brann-supportere være så uheldige å bli arrestert. Den ene ble tatt hånd om midt under kampen for å ha drukket øl. Den andre for å ha skubbet til en RBK-supporter som forsøkte å rive ned et Brann-flagg. De to skulle etter hvert havne i hver sin celle på kammeret og sang toastemt "Thoresens Red Army" fra celle til celle.

I kvartfinalen mot Molde dette året ble det kastet en del mynter. 18 kroner, i følge BT. Kampens dommer uttalte at han ville stoppet kampen om det hadde havnet så mye som en tiøring til inn på banen. Tar vi med den økte kroneverdien, er det rimelig at grensen i 2002 går ved 25 kroner før kampen blir stoppet... Men det var ikke bare folk på tribunen som kastet. Moldes Erik Hoftun klarte ikke å la være å kaste tilbake mot oss. På denne tiden var også blåtrøyenes Ulrich Møller en særdeles upopulær spiller på Store Stå, og sanger som "Møller skal drepes" runget mot ham.

Vi spilte semifinale mot Bodø/Glimt dette året, og det ble arrangert et stort party kvelden før. Oppladningen fortsatte i Sentrum på kampdagen, og mange hundre gikk i tog fra Ole Bulls Plass til Stadion. Det skal også sies at stemningen på Stadion var fantastisk helt fra halvannen time før avspark og til nordlendingene avgjorde kampen helt på slutten. Store Stå-gjengen var rekordstor og har blitt anslått å være på nærmere 1000 mann denne dagen.

På Gjemslesunden ble vi forsøkt jaget vekk av Kongsvinger-fansen som mente at vi hadde tatt plassene deres. De tilkalte politiet – som utrolig nok var enige med oss! For øvrig var det ganske ampert i kampene mot Viking dette året. Dette

Bluss på Store Stå var stilig, men ikke så morsomt dersom du stod rett foran da begrepet «sur nedbør» fikk en helt ny mening. Her fra 1994.

Ber Eggen om unnskylding

[illegible]

Supporterne angrer ikke

Ledelsen i Brann likte dårlig at Eggen ble kalt «Grisetryne» og sendte et brev med unnskyldning. Uten at det gjorde så stort inntrykk på Øivind Andersen og resten av gjengen på Store Stå.

var før det ble vanlig å henvise bortesupporterne til egne seksjoner, og siden det alltid var stas å "stjele midten", kunne supportergjengene til de to lagene stå helt oppi hverandre. Noe som selvsagt gjorde at en del "knuff og skubb" var uunngåelig. I Stavanger ble dessuten en Brann-supporter avvist på Dickens fordi han hadde med seg en flaske øl inn på puben. Han fulgte oppfordringen om å sette fra seg flasken utenfor. Da han skulle inn igjen uten flasken, ringte eieren til politiet, og fyren ble arrestert. Han slapp ikke ut igjen før kampen var ferdig. På Hamar fikk en Brann-supporter 1700 kroner i bot for å ha hetset dommeren, eller "for oppvigleri og provosering som kunne medføre bråk", som det het.

1993 var året vi fikk gleden av å sende forhatte Fyllingen ned en divisjon, i samme kamp som vi selv reddet plassen. Rødtrøyene vant 6-1, og mange hundre Brann-fans stormet banen etter kampen. I siste serierunde hadde ikke Brann noe å spille for. Dette så det ut til at spillerne hadde fått med seg, for etter å ha ledet 1-0 lå vi på et tidspunkt under 1-7 mot Lyn. Det rare var at stemningen på Store

Nok et hetseoppslag fra det glade 90-tallet...

Stå bare økte og økte etter hvert som baklengsmålene rullet inn. Det var faktisk større stemning på 1-7 enn på 1-0, og aldri har vel selvironien vært større. På tampen av kampen scoret Brann to mål, slik at vi til slutt tapte 3-7. Vår siste nettkjenning førte faktisk til at Lyn rykket ned på dårligere målforskjell enn Molde.

Det kom en del nye t-skjorter dette året. Etter den legendariske 4-0-seieren på Lerkendal dukket det opp en "We beat the scum 4-0"-skjorte. Den var trykket

opp i flere hundre eksemplarer, men var likevel utsolgt før portene åpnet på neste hjemmekamp. Da vi sendte Fyllingen ned i 1. divisjon med 6-1 i nest siste runde, dukket det opp en t-skjorte med "We buried the scum 6-1", som var i salg seks timer etter kampslutt! Mye "scum" dette året, altså! I tillegg kom det ut en "Thoresens Red Army"-skjorte dette året. Flere brente nok denne før 95-sesongen. I 1993 kom det for øvrig ut seks nummer av TRA.

I 1993 så organisasjonen Brann Supporter Team dagens lys. Mange lo nok av den ambisiøse gjengen som hadde hele 1 500 medlemmer som langsiktig mål. Den første borteturen i BSTs regi var til Kristiansand mot Start i september. Det blir mer om BSTs historie i d12M neste år i anledning supporterklubbens tiårsjubileum.

1994:

Til denne sesongen kom det en del nye sanger, bl.a. "Vi è berømte Brann fra Bergen" og "Vi è Brann fra Bergen, Brann fra Bergen è vi". Dette var forresten året da norske sanger for alvor fikk sitt inntog i en til da engelskpreget supportergjeng.

Mange husker nok borteturen til Sogndal, da 1 500 bergensere satte både Fosshaugane og resten av fruktbygden på hodet. Gjerdet raste da vi jublet for Inge Ludvigsens 2–2-scoring, og publikum landet i en haug ute på banen. Noen måtte også på legevakten etter raset. Jeg stod selv helt nede ved gjerdet, og midt i raset tenkte jeg: "Dette blir jævlig stilig på tv!" Ettersom episoden skjedde rett bak målet det ble scoret på, ble mine antagelser riktige. Siden gjerdet var vekk, ble det banestorming både på 3–2, 4–2 og ved kampslutt.

Den beste stemningen dette året var nok da vi slo Bodø/Glimt 4-0 foran over 18 000 på Stadion den 16. mai. Og faktisk var dette en av de kampene med best stemning på Stadion noen gang.

SK Brann var nok ikke like fornøyd med stemningen da vi møtte Rosenborg. De sendte nemlig brev til Nils Arne Eggen der de beklaget at Store Stå hadde ropt "grisetryne" til ham. Det stod i brevet at de skjemtes over Store Stås ordbruk og at de tok avstand fra slik oppførsel som etter deres mening var langt over grensen og til skade for fotballen. BT skrev at Store Stå tok helt av i mobbingen av

Noen som kjenner seg igjen fra 1994?

Eggen og at folk ringte til Brann og foreslo å utestenge Store Stå fra Stadion. Brann-leder Jan Erik Larsen sa at hvis Store Stå ønsket å skade Brann, var vi i full gang med å gjøre det! Det hører med til historien at Eggens assistent, Bjørn Hansen, kom bort til Store Stå i pausen og sa at vi var Norges beste fotballpublikum...

Vi som var på Briskeby og så HamKam-Brann, har også morsomme minner. På denne tiden var det ikke vanlig at bortefansen hadde sin egen seksjon. Vi stilte oss derfor på langsiden, som vi pleide å gjøre på bortekamper. Det var ikke så populært! Ikke det at HamKam-fansen brydde seg. Nei, de som klaget var de som hadde hage inntil bakveggen på ståtribunen. Vår høylydte synging forstyrret vaffelbesøket i nevnte hage, og for ikke å snakke om han som lå og tok seg en middagslur i en hengekøye. På grunn av nabo-klagene ble vi derfor bedt om å forflytte oss til en annen tribune. Som tatt ut av Donald Duck & Co. Med oss på turen hadde vi en fyr som (med litt vond godvilje) kunne ligne på den kirkebrannndømte Greven. "Vikernes Black Army" ble sunget mot hengekøymannen. Han forsvant inn i stuen.

26. september dette året skrev Brann-trener Hallvar Thoresen åpent brev til Branns supportere gjennom BA. Han skrev at fansen hadde holdt et fantastisk høyt nivå hele sesongen og at Store Stå hadde vært fantastiske i motgangen som hadde vært. Thoresen var for øvrig en trener som tok supporterne på alvor og

tok selv initiativ til møter med fansen.

Til bortekampen mot Sogndal så en ny Brann-fanzine dagens lys. De kalte seg "I Hallvar Thoresens Røde Bart" og ble etter hvert kjent for sin akademiske stil og masse selvironi. Det tungvinne navnet ble allerede til nr. 2 forkortet til "I Hallvars Røde Bart". Gründerne bak det nye bladet ønsket å være et alternativ og supplement til TRA som de mente hadde hatt meningsmonopol på Store Stå. Barten-miljøet hadde sitt utspring i en gjeng som hovedsaklig var folk fra Hulen-miljøet. De hadde tidligere kalt seg "Part-time Army" og var kjent for ofte å ha andre holdninger enn det som hadde vært vanlig i supporter-miljøet til da. Uttrykket "part-timer" var et typisk TRA-uttrykk om folk som egentlig ikke var skikkelige supportere, som for eksempel medgangssupportere eller folk som stod på Store Stå eller dro på borteturer uten å synge. Navnet "part-time army" henspilte nok på dette, og den humoristiske og kreative gjengen pleide gjerne å stå nederst på Store Stå og rope: "Part-time army, we are here! Shagging women, drinking beer. Offa, offa, offa!" Det kom ut tre

nummer av nykommer-fanzinen det første året, mens storebror TRA kom ut med seks.

Denne sesongen startet også supporter-gjengen "Apostlenes Røde Gærninger". De var en håndfull kristne Brann-supportere som ikke var spesielt begeistret for mye av ordbruken på Store Stå. ARG ønsket å støtte Brann på sin egen måte og fant sin plass i Klokkesvingen. De laget dessuten en internt fanzine de kalte "Den andre siden" som har kommet ut med ujevne mellomrom. Knut Walde er for øvrig en gammel apostel, og han har vært avbildet sammen med dem i d12m.

Stadion ble denne sesongen truet med stenging pga ulovlig bruk av bluss og raketter.

1995:

Det folk nok husker best fra denne

Det legendariske toget 26. mars 1995.

sesongen, var nok den såkalte Soltvedtsaken. Publikumsfavoritten Trond Egil Soltvedt hadde fått sparken like før seriestart, angivelig på grunn av illojalitet. I tillegg fikk Inge Ludvigsen

Det var gode tider for den skrivende presse. Dette kritiske nummeret av TRA ble solgt i hele 1350 eksemplarer. Det mest solgte gjennom tidene.

og Frank Strandli mindre reaksjoner. De fleste supporterne stilte seg (naivt!) på spillernes side, og Brann-trener Hallvar Thoresen, manager Anders Giske og Brann-formann Lambert Wulf ble av mange utpekt som syndebukkene. Rundt 400 Brann-fans gikk i protesttog fra Torgallmenningen til Stadion 26. mars 1995. En aksjon som fikk stor medieoppmærksomhet over det ganske land. Størst oppmerksomhet fikk imidlertid en supporter som brente en t-skjorte med bilde av Hallvar Thoresen, og noen som hadde tagget "styret skal dø" på stadionveggen. Parolene var "vi elsker Soltvedt" og "vi serverer flambert Wulf". Det ble ropt slagord som "Anders Giske è et svin", "Hallvars/Lamberts hode på et fat" og "Styret må gå". En avis skrev: "Mon tro om sam.org. og 1. mai-komiteen var tilstede, for her var det mye å lære". Påfølgende TRA ble naturlig nok møtt med enorm interesse. Hele 1.350 eksemplarer ble solgt da sesongen startet.

Stadig flere ønsket å kvitte seg med de engelske sangene, og siste gang det ble sunget på engelsk (bortsett fra til Trevor Morley), skal ha vært i tredje serierunde på Gjemselunden. Etter denne kampen var Brann-supporterne i medias fokus. Brann hadde åpnet sesongen elendig, og Hallvar Thoresen var etter Soltvedt-saken en meget upopulær mann blant store deler av fansen. Det skal imidlertid sies at det var mye selvmotsigelser på denne tiden. Mange av de samme folkene som sang "Hallvars hode på et fat" i det ene øyeblikket, kunne hylle ham med Hallvar-sangen i det neste. Med tap for Kongsvinger var begeret fullt. Enkelte løp over hele Gjemselunden for å si Thoresen noen velvalgte ord. Pressen omtalte opptrinnet som om supporterne skulle "ta" Brann-treneren.

Løpetur ble det også da Vålerengen kom på besøk den sommeren. De blåkleddene fra Oslo hadde fått plass i et bur i den delen av Store Stå som er nærmest Klokkesvingen. En del Brannfans hoverte voldsomt etter den røde seieren. De hadde ikke tatt høyde for at døren til buret var låst. Det gikk også an å kripe under gjerdet. Dermed var forfølgelsesritet i gang. Det endte med noen blåveiser og skrubbsår. Og en bot på 10 000 kroner til Brann. Det viste seg i ettertid at Klanen var infiltrert av nazitter, og minst en av dem skal ha hatt på seg en "hvit makt"-t-skjorte. På bakgrunn av dette laget Store Stå-folk en t-skjorte det stod "rød makt" på. På ryggen stod det "knus nazi" mens det var en tegning av en

Supporterne ble rett nok skilt av et gjerde uten at det hjalp så veldig mye da glade Brannsupportere etter kampen fikk en gjeng Klansmenn etter seg.

hånd som knuser et VIF-emblem fullt av nazikors som spretter ut.

Det verste marerittet opplevde nok en gjeng supportere som kjørte bil til Trondheim. I en sinnssyk fart ble de i timesvis forfulgt over fjellet av en bil med lokale tullinger. Pøblene kastet steiner gjennom supporterens bilvindu og prøvde å presse bilen ut av veien. Politiet trodde selvsagt ikke på historien. Ikke før de fikk se den ramponerte bilen...

Langt mer gemyttelig var nok stemningen i Tromsø, der Kjell Tennfjord inviterte de tre tilreisende Brann-supporterne på gratis middag med spillertroppen: "Vi har bestilt biff. Er det OK for dere?"

På midten av 90-tallet var det veldig vanlig å rope "offaaaaa!" når en motspiller skjøt ballen høyt over eller langt utenfor. Dette var en "hyllert" til Fyllingen-spilleren Frode Hellesø. Under cupfinalene ble det delvis innført en Tennfjord-sang på melodien til "Winter Wonderland". Av morsomme episoder kan vi nevne da Roger Helland skjøt fra midtbanen og i mål uten at Viking-keeper Thomas Myhre klarte å fange ballen. Der og da begynte Store Stå å synge

"Thomas Myhre, Thomas Myhre, sover du?" til Fader Jakob-melodien.

Årets nest største opplevelser var cupfinalene mot Rosenborg. Det er noe eventyrlig over det når et halvt stadion fullt av Brann-supportere synger "Byen è Bergen" samstemt. Det trøkket som var på nettopp denne sangen rett etter kampstart i den første kampen, tror jeg er det mest høylydte jeg noen gang har hørt. De 3–4 000 som var på cupfinalavorspielet kvelden før, fikk seg også en gåsehudopplevelse. Da Per Egil Ahlsen ble presentert på denne festen, tok stemningen fullstendig av.

Etter den første cupfinalen skrev Adresseavisen fra Trondheim: «Den røde horde vant kampen på tribunen. Brann-supporterne slo regelrett knock-out på 10 000 trøndere. Vestlendingene heiet mest og best og var mye flinkere til å pipe ut dommeren. De hadde kort og godt et herlig trøkk. Det er bare bergensere som en halv time før kampstart kan synge «Seier'n er vår» og få det til å høres ekte ut. Den røde horde stod på til det fanatiske. De svart-hvite måtte ha drahjelp fra Sinsen Ungdomskorps for å få fart på hei-og-hå ene. (...) Alle pep, men ingen så godt som bergenserne. De pep til og med på Mini. (...) Da Frank Strandli forsøkte å smadre tverrliggeren, var det like før VG-svingen ble smadret også. (...) Da Ludvigsen ramlet etter at Ola hadde vært borti ham, eksploderte de røde. Med et slikt trøkk i ryggen kunne ikke selv Frank Strandli bomme. Byen è Bergen og laget è Brann var helgens slager. Vi var på nippet til å synge med selv, vi trodde i et svakt øyeblikk at det var slik det skulle være. (...) Ingen tvil - Brann-supporterne var suverent best i tribunekampen». Dagbladet skrev: «Bergenserne vant lett kampen på tribunen. Høyt volum, god samkjøring både under nasjonalsang og egne supporter-sanger. Brølene kom fra Brann-svingen - det svingte i Brann-svingen på Ullevaal». Til og med Göteborgsposten hadde en artikkel der de skrev om hvor mye større cupen var i Norge enn i Sverige: «Det var Branns supportrar som vann matchen på läktaren. De hördes best och det rödvita havet gjorde sig bäst i solen. Inte ens baklängesmål fick folket från Bergen att misströsta. De innsåg sin uppgift, de gjorde sin plikt. Det gällade att få fart på de tröttkörda spelarna i sitt favoritlag. Och kanske var det fansen som gav Per Ove Ludvigsen kraft att bryta sig in i straffområdet och där ordna till den straff som betydde 1–1». Etter omkampen skrev Adresseavisen: «Og bergenserne vant alt unntatt kampen. Bergenserne var flest. De hadde minst å synge for, men de sang både høyest og mest. Da Brann hadde tapt, sang bergenserne Brann-sangen høyere enn vi hadde sunget da Ola By Riise hentet pokalen.»

Den aller største opplevelsen i 1995 (og for mange noen sinne), var imidlertid det utrolige returoppgjøret mot Lillestrøm på Stadion. Vi lå under 1–4

sammenlagt da halvtimen gjestod. Før vi visste ordet av det, var det 4-4. Og ett minutt etter målet som ville gitt oss ekstraomganger, scoret Geir Hasund! 5-4 sammenlagt og en ekstatisk stemning både på Store Stå og resten av Stadion, som overhodet ikke kan sammenlignes med noe her til lands. Det har aldri noen sinne vært et sånt galehus på Store Stå som da vi scoret det avgjørende målet ti minutter før slutt og da dommeren blåste av kampen. På Store Stå stod folk og hoppet og skrek av lykke etter kampen. Hele resten av Stadion kokte, og folk hang på gjerdene rundt hele banen. Brann-spillerne løpte også æresrunder til trampeklapp fra Norges beste publikum.

Dette året kom TRA som vanlig ut seks ganger, mens Barten (som det het fra nr. 2 dette året) kom ut tre ganger.

1996:

Dette året brukte man kreppruller og konfetti som tifo i en del kamper. Det ble en del medieoppstuss rundt at Store Stå hadde sunget "sønn av en alkis" til Steffen Iversen. Noe som imidlertid også ble sunget ved flere anledninger året før (deriblant cupfinalen), uten at det ble tatt notis av.

Populære sanger denne sesongen, var bl.a. "I-a-i-a-i-a-o, Brann bankar alle no", "Se Mons Ivar, spellar som en konge", samt "Han è komt hem", som var en hyllest til samme Mons Ivar på melodien til "Football's coming home". Geir Hasund ble dette året tidenes kanskje største kultfigur på Store Stå. Hans fremste tilbedere var nok Barten-gjengen, og hans kultstatus var antagelig et resultat av at han var en utskjelt spiller som hadde en tendens til å score viktige mål ved store anledninger.

Etter hjemmekampen mot Rosenborg, sendte Mini brev til NISO, SK Brann og BST. Han klaget over at Harald Brattbakk ble kalt et svin, at han selv ble kalt en liten stygg jævel, at Nils Arne Eggen ble kalt grisetryne og at Steffen Iversen ble kalt sønn av en alkis. En skribent i Brann-programmet skrev at Store Stå var så opptatt av å hetse motstanderen at vi glemte å støtte Brann. Han skrev videre at da Mini scoret på Stadion, tok salto og flirte mot Store Stå, så flirte han selv også. Han unte Mini å peke nese til supporterne. Skribenten hadde også hengt seg opp i "Sønn av en alkis"-ropet og avsluttet artikkelen med en hilsen til Store Stå:

"Vi møtes på Fotballpuben, alkiser!"

Da Shelbourne var på besøk denne høsten, kjedet Store Stå seg såpass mye at man begynte å følge linjemannens løping. Det var nemlig ganske god plass på tribunen, og gjengen hadde stor moro av å løpe rett bak ryggen på flaggvifteren. Løp han mot døddlinjen, fulgte en stor del av Store Stå etter. Løp han mot midtlinjen, gjorde supporterne likeså. Ganske morsomt når en god del tilskuere gjør plutselige retningsforandringer helt samtidig. Slik humor har vi alt for lite av! Og slik trening kunne vi nok trengt noen og enhver. Til denne kampen klarte for øvrig en gruppe supportere å komme seg inn på Stadion med billetter kopiert opp på rødt papir. Ikke for å komme gratis inn, men for å dokumentere at billettsystemet på Stadion var antikvarisk.

På slutten av sesongen spilte rødtrøyene borte mot Molde. Midt på natten før kampen gikk en Brann-supporter inn i

God stemning på Anfield da 2200 bergensere inntok Liverpool.

en telefonkiosk på Vestnes, tok frem telefonkatalogen for Møre og Romsdal og ringte like godt hele Molde-laget samt trener Åge Hareide. Oppringningene så en stund ut til å hjelpe, for Brann gikk fra 0-0 til 3-0 med 10 mann, men da Molde-laget hadde fått gluggene opp, stod det plutselig 3-3.

Ingen kommer noen gang til å glemme kampene mot PSV. Og vi som var med Brann-flyet etter det sensasjonelle avansementet i Eindhoven, kommer aldri noen gang til å glemme synet gjennom panoramavinduene som har utsikt over ankomsthallen på Flesland. Der stod hundrevis av Brann-supportere og hyllet laget klokken ett om natten. Og det var arbeidsdag dagen etter... Men ingen kunne vel sove etter klubbens største bragd noensinne. Vi som var i Eindhoven, har vel aldri noen gang opp-

levd noe større.

Det kom ut to TRA, tre Barten og fire d12M denne sesongen.

1997:

En av de store supporteropplevelsene i 1997 var da 2 200 Brann-supportere reiste til Anfield og den historiske kvartfinalen mot Liverpool. Mange Liverpool-fans var imponert over de bergenske supporterne og mente vi var de beste som hadde vært der siden Genova var der fem år tidligere. Stemningen blant de tilreisende bergenserne var fantastisk der vi stod i Anfield Road End, og etter kampen fikk vi stående applaus fra Liverpool-supporterne på Centenary Stand. Da hadde vi sannsynligvis gjort inntrykk...

Folkevandringen til Haugesund var formidabel dette året. Rundt 1000 Brannfans tok turen til vår naboby i sør. Problemet var at BST bare hadde fått

600 billetter til borteseksjonen, som etter hvert ble overfylt. De tilreisende bergenserne måtte spres over et større område enn vi var tiltenkt, og løpehekker ble brukt som provisoriske gjerder. Etter kampen (som vi vant) ble banen stormet.

Av morsomheter dette året, bør 5-1-seieren over Lyn på Ullevål nevnes. Lyns keeper Tore Stenshagen gjorde tabbe på tabbe, og Brann-supporterne bak ham hyllet ham som en konge. Da sanger som "Tore på sporet", «Tore på jordet» og "Tore Stenshagen e vår mann" runget mot ham, forlangte han å bli byttet ut. Det fikk han ikke.

En av de andre store opplevelsene var da Brann tok sølv på Nadderud i siste seriekamp. Over 1 500 rødkledde (2 500 i følge Ingebrigt Steen Jensen) laget en

I 1998 stilte vi mannsterkt opp på Bislett mot Vålerengen og hadde et flott Tifo-show.

fantastisk stemning og fikk det til å låte som om Brann hadde hjemmekamp. Asker og Bærum Budstikke hadde en hel sides hyllest til Brann-supporterne dagen etter kampen. Overskriften lød: "En lek-sjon i fotballkultur". De skrev blant annet: "Da Brann-fansen begynte å synge før kampstart i går, fikk de høflig applaus fra hjemmepublikummet. For det var bare å bukke i ærbødighet for Norges beste supportere. Branns supportere var ikke bare mange – de var rett og slett imponerende i sin støtte til Bergens stolthet. Her snakker vi om mer enn fotballhistorie. Vi snakker om en entusiasme som bare VIF-Klanen er i nærheten av". Sølvsfeiringen kulminerte i en gigantisk feiring på utestedet Maxime, hvor rundt 1000 feirende supportere tok fullstendig av. Tidligere på dagen hadde like mange sett kampen direkteoverført på storskjerm samme sted.

På en tilfeldig hjemmekamp denne sesongen, ble stemningen spilt inn på bånd og analysert i etterkant. Man fant ut at det var blitt sunget 94 ganger. Av dette var 27 spillersanger, 10 hetssanger, 46 korte rop, 3 skikkelige sanger (!) og 8 "SK, SK Brann".

De to siste utgavene av TRA kom ut dette året. Det aller siste til seriestart. Barten hadde tre nummer, mens d12m kom ut fire ganger. Populære sanger dette året var for eksempel "Så kom igjen vårt SK Brann" og "SK. SK Brann (...) Bergen!"

På tifo-fronten, ble det denne sesongen kjøpt inn en del stangflagg, og utenom dette ble det brukt mye kreppruller og konfetti.

1998:

Til serieåpningen hjemme mot Moss hadde noen klart det kunststykket det er å montere reklameskiltene for høyt foran Store Stå. Kun de som hadde stått øverst, ville sett noe. Det viste seg "umulig" å få gjort noe med det allerede til første kamp, så det ble besluttet at supportergruppen skulle stille seg i Klokkesvingen. Til denne kampen hadde vi ballonger og bluss som tifo, noe som i grunn ikke er noen heldig kombinasjon... Apropos tifo, så ble BSTs tifo-gruppe startet ved juletider dette året.

Noen vil kanskje huske at det ble arrestert en del Brann-supportere på Molde Stadion i 1998. En av dem for å ha forulempet politiet ved å spørre om hva som foregikk. Spørsmålet skal ha kostet kr. 5000,-.

I 1998 måtte Store Stå sesongåpne i Klokkesvingen.

1998-sesongen huskes vel også for "Eurostand"-aksjonen på Stavanger Stadion. I hele 1. omgang skulle de syngende supporterne sitte ned og holde godt kjæft – også ved scoring. Aksjonen ble avholdt over hele Europa som en protest mot UEFAs mål om færrest mulig ståplasser på fotballkamper. Noe de aller fleste supportere er enige om vil være ødeleggende for stemningen.

Det kom ut to Barten til allment salg dette året, og visstnok et par til internt bruk. I tillegg var det noen som prøvde seg med en fanzine som het "Uten Mål Og Mening" og en annen som het "Dø for Brann". BSTs medlemsblad kom ut fire ganger. Dessuten startet BST Øst opp dette året, samt at Brann-butikken fikk sin etterlengtede åpning 14. mai.

Populær sang dette året var "Vi è Brann – Bergens stolthet". Dette ble også navnet på en ny og ganske så nyskapende Brann-CD der mange forskjellige bergensartister hadde gitt sitt bidrag. I tillegg hadde rundt 50 Brann-supportere møtt opp i Grieghallen og spilt inn supportersanger.

Da Brann spilte europacup mot Werder Bremen, stod supportergruppen i pøsregn på nedre halvdel av en uferdig Hansasving uten tak. Til tross for at det var mange ledige plasser under tak på langsidene, til samme pris, var størrelsen på gjengen overraskende stor. Spesielt med tanke på at det bare var vel 5000 på kampen. Trøkket i syngingen var også oppsiktsvekkende bra for å være på en tribune uten tak. At Brann vant 2–0, kan nok være en del av forklaringen. Til returkampen kjørte BST to fulle busser nedover. Resultatet i den kampen, forbigrår vi i stillhet.

I 1999 flyttet vi til Hansasvingen, noe som endret Store Stå dramatisk selv om det bare var for det ene året.

1999:

Dette året skjedde noe som nok har vært sterkt medvirkende til at store deler av den gamle gjengen på Store Stå nå er forsvunnet. På grunn av en planlagt riving av Store Stå ble det besluttet at de syngende supporterne skulle flyttes til felt Å i Hansasvingen. Målet var å fylle opp den øvre delen først for deretter å selge plasser på den nedre. Å stå gjemt i et hjørne langt oppå en hylle er ikke det gunstigste for en supportergjeng. Vi hørte oss selv veldig bra, og utsikten var god. Men det var vel ikke så mange andre enn felt H og Ø som hørte oss. Mange gamle "sangere" ble ikke med på lasset. At billettene var nummererte, gjorde at man ikke lenger kunne stå tilfeldig med dem man ville. Øvre del skulle først og fremst selges til partoutkort, og mange så seg ikke råd til å betale så mye penger i en engang. Dermed forsvant mange.

Denne sesongen var dessverre Branns supportere involvert i noen uheldige episoder som fikk en del oppmerksomhet i media. I forkant av kampen mot Strømsgodet i Drammen ble 13 bergensere arrestert. Mange av dem visstnok bare for å ha vært i nærheten av der ting skjedde. Før bortekampen mot

Vålerengen i Oslo ble Brann-supporterne angrepet på puben The Champ. Etter kampen (som vi vant på overtid) ble de tilreisende bergenserne nok en gang forsøkt angrepet. For øvrig begynte BST å arbeide mer aktivt med sikkerhetsopplegget denne sesongen og har siden 1999 hatt for vane å stille med representanter på sikkerhetsmøtene i forkant av kampene. Dessverre er det ikke alle som har tatt sikkerhetsopplegget like seriøst. Politiet på Grønland i Oslo, for eksempel. Da BSTs representanter møtte opp på politikammeret og fortalte hvem de var, hvor Brann-fansen oppholdt seg og hvor mange vi var, svarte politivakten: "Jasså? Tror dere vi er redde dere?".

Sesongens store supporterhøydepunkt var selvsagt cupfinalen hvor vi tradisjonen tro overdøvet trønderpulikummet så til de grader. Arrangementet på Rockefeller i forkant av finalen ble besøkt av 1400 forventningsfulle bergensere som kunne bivåne supporterbandet Den 12. Mann for første gang. Fotballforbundet laget skandale ved å inndra 5000 Brann-flagg fordi det var Hansa-logo på dem. Dermed ble det ingen cupfinale-tifo i 1999. Men flaggene kom godt med på Stadion året etter. Et annet høydepunkt var semifinalen på Molde Stadion der flere hundre

Brann-fans fikk oppleve den ekstatiske gleden det er å utligne på overtid, for så å vinne.

To Barten og tre d12M kom ut i 1999. Dessuten kom det ut en fanzine som het "Brann-fanz" og en som het "Rødt Extra". Endelig kom det også t-skjorter igjen. Etter seieren mot VIF på Bislett, ble det solgt t-skjorter med meldingen "Vålerengen rykker ned igjen, hurra, hurra!"

Populære slagere var "Dø for Brann alle mann" og Karadas-ropet. Tifo-gruppen var dessuten ganske så aktive. Hvem glemmer vel flyet som fløy over Bislett (Vålerengen – Brann) med bannere hengende bak? Tydeligvis en del, for ikke en kjeft husker nøyaktig hva som stod på bannerne. Men det er mulig at det stod henholdsvis «Her kommer Bergen sine gutter» og «Vi è Brann - Bergens stolthet». Denne sesongen hadde vi dessuten en tifo med 3000 kreppruller i Hansasvingen mot Lillestrøm samt en enorm konfettifoss fra taket på samme tribune før kampen mot Vålerengen. Kampen måtte faktisk utsettes, fordi man måtte skufle vekk hundrevis av kilo med røde og hvite papirbiter. Vi hadde dessuten en stor mosaikk (plakat-tifo) med teksten "da capo" i Hansasvingen før

kampen mot Rosenborg. Denne hen-
speilte på Branns 3–2-seier på Lerkendal
tidligere i sesongen.

Denne sesongen tok det helt av med
krangling på nettet mellom de som var
for å bruke mest mulig supporterutstyr,
og de som synes supporterutstyr er klov-
nefakter. Mange av dem som sterkest tok
ordet mot uniformering av supporteref-
fekter, var folk som gjerne føler seg som
en del av Barten-miljøet.

Det siste året i forrige tusenår var det
første året "Nystemten" ble sunget orga-
nisert på Stadion. Den har siden blitt
sunget av en forsanger når lagene har
stått oppmarsjert før eliteseriekampene.
Brann var første klubb som hadde
avsynging av "nasjonalsang", men det
skjedde ikke uten sverdslag. Direktør
Harry Herstad var nemlig ikke av de
mest positive til BSTs forslag. Men kee-
pertrønderen Rhonny Westad hadde til-
feldigvis fått dette med seg og sagt til
Herstad at dette var et glimrende forslag.
Da svarte Herstad: "Ja, men da gjør vi
det!"

2000:

Ettersom Store Stå aldri ble revet, flyttet
supportergjengen tilbake til sin gamle
tribune denne sesongen. Mange nye kom
til som følge av det, men det var også en
god del som nektet å flytte tilbake til det
dårlige utsynet på ståtribunen. Riktignok
var utsikten bedre enn i 1998 siden gjer-
dene var blitt revet ned på dugnad før
sesongen. Men mange var nok blitt bort-
skjemte av fugleperspektivet fra felt Å og
kom aldri tilbake til tilnærmet bakkeni-
vå. Barten-gjengen holdt seg imidlertid
på bakken, men flyttet bort til pølsebo-
den.

Bartens to siste nummer til allment salg
kom ut i tusenårets første år. Det siste
nummeret inneholdt også andre nummer
av "Uten mål og mening" midt i bladet.
I tillegg kom det ut et internt Barten til
Bartebordet denne julen. d12m kom ut
tre ganger i 2000. En fanzine som kalte
seg "1908" ble også laget dette året.
Dessuten kom "Rødt Extra" ut med et
nummer.

"Bergen te eg dør" var sesongens kanskje
største slager på Store Stå. Nytt av året
var at sangen "Den 12.mann" ble spilt
over høyttalerne hver gang Brann hadde
vunnet. Ikke minst etter sølvkampen
mot Molde førte dette til at store deler
av den fullsatte Store Stå-tribunen stod

og hoppet og danset i takt med musik-
ken. Sølvfesten på Maxime senere på
kvelden var også en stor opplevelse. Ikke
minst fordi vi samtidig feiret muligheten
for Champions League neste høst.

Det mest bemerkelsesverdige på tifo-
fronten var nok mosaikken "gull 2000"
som ble til "ull 200" grunnet manglende
oppmøte på sittetribunen bak Store Stå.
På en kamp hadde BST et fly som fløy
over banen med tekstene: "NFF ødeleg-
ger fotballen" (dette var jo rett etter at
det ble bestemt at Brann måtte spille
omkamp i Molde) og "Afrika: JA! NFF:
Nei!" (i anledning at Per Omdal kontro-
versielt hadde vært med på å stemme
imot Sør-Afrika som VM-arrangør). I til-
legg ble det sunget en del "hater, hater,

Effektfull plakattifo med ordene «Da capo» i kampen mot Rosenborg. Det virket!

hater NFF". Det hører med til historien
at kampinspektøren ga null poeng i kam-
prapportens rubrikk for "publikums opp-
førsel" som skal rangeres i skalaen 1 til
3...

I europacupkampene mot Metalurgs og
Basel stod den syngende gjengen i
Hansasvingen.

2001:

Dette året begynte meget bra, både på
banen og tribunen. Supportergjengen var
rekordstor, og det var også meget god
oppslutning på bortekampene. I
Stavanger hadde Brann-fansen fått plass
til 1000 i borteseksjonen. Denne var
overfylt 20 minutter før kampstart, og
det må ha vært nærmere 1500 Brann-
supportere på den kampen. Like mange
var vi også i Sogndal. Også der var bor-
teseksjonen på vel 1200 for liten.

Store Stå-gjengen ble flyttet til felt Z i
Hansasvingen i Mesterliga-kvaliken, og
BST opptok alle de nærmere 1000
setene der.

Nye sanger dette året var bl.a. den selv-
ironiske "Hallo, hallo, vi è så jævlige god"
og "Brann i fra Bergen è nåkke for seg".
Begge disse sangene var imidlertid publi-

sert i TRA fire år tidligere, noe som nok
indikerer at det ikke alltid er like enkelt
å få innført nye sanger.

Fra og med denne sesongen kom Barten
bare ut på nettet. Dermed ble 2001 den
første sesongen på ni år uten en trykt
fanzine. d12m (som neppe kan kalles en
fanzine) kom ut fire ganger.

Tifo-gruppen hadde til siste hjemme-
kamp mot Rosenborg laget en gigantisk
tifo med konfetti, ballonger og mer enn
100 bluss. Moroen (og den ikke fullt så
morsomme opprydningen) skal ha kostet
nærmere 30 000 kroner. Den første lovli-
ge blussingen var imidlertid mot Molde
dette året.

2002:

Allerede før sesongen var begynt var
skandalene i gang! Azar Karadas forsvant
til Rosenborg, og tyrkertrønderen fikk
mye hets for det. Han slapp heller ikke
unna drapstrusler, og det ble selvsagt
skandaleoppslag i media. Da han kom
tilbake til Stadion 1. august som
Rosenborg-spiller, fikk han tidenes mest
ugjestmilde velkomst. Han ble hetset og
fikk pipekonsert hver gang han var i
nærheten av ballen.

Tidligere i sesongen møtte vi Vålerengen
på Stadion, der vi ble ydmyket 0–4. Et
kvarter før slutt ga Store Stå en god f...,
og stemningen tok helt av. Det tostemte
"Vi e Brann – Bergens stolthet. SK
Brann – Bergens stolthet" ble sunget så
godt som sammenhengende hele det siste
kvarteret pluss tre kvarter etter kampen.
Bare avbrutt av noen ytterst få andre
sanger. Lenge etter kampslutt kom spil-
lerne og trenerne bort til oss og takket
for den fantastiske støtten. Til slutt ble
de mange hundre gjenværende suppor-
terne jaget ut av vaktene.
August var en tragisk måned dette året.
Klubben gikk på tap etter tap, og suppor-
terne mente at dårlig spillerinnsats var
mye av grunnen. Da Brann tapte 0–4

mot Bryne på Jæren, fikk de tilreisende bergenserne ganske enkelt nok. Da Joachim Walltin, Geddi og Tor Thodesen kom bort til bortesupporter-seksjonen etter kampen, snudde de aller fleste seg med ryggen til og ropte taktfast "no e det nok, no e det nok". En del av fansen ble enige om at vi skulle samle oss utenfor spillerbussen og nekte spillerne å komme inn i den før de hadde betalt oss for reisen. Etter en diskusjon med politiet ble markeringen begrenset til at vi skulle få stå oppmarsjert ved bussen. Da spillerne etter langt om lenge endelig våget seg ut fra garderobeanlegget, ble de møtt av iskalde blikk og total taushet fra et 50-talls meget misfornøyde Brann-supportere. Da bussen kjørte, vendte hele forsamlingen ryggen til. Sikre kilder (med øyne i nakken?) påstår at enkelte Brann-spillere flirtet av supporterens markering. Senere på kvelden kom BST med en pressemelding om at de ikke hadde tillit til klubbens trenerteam og ledelse, samt at man var misfornøyd med spillernes innsats. Etter seieren mot Start (3-1 på Stadion) i neste runde nektet flere av spillerne å delta i den sedvanlige seiersfeiringen foran Store Stå. Det spekuleres i om dette var en "takkt for sist" fra Bryne-kampen.

I år har det kommet en god del nye sang-er på Store Stå. Eksempler er "Vi è

Vestlandets konger", "Brann fra Bergen (...) vi skal blø for...", "Skillingsboller, Hansa-øl" og "Vi è fra Bergen, og vi è stolt av det".

På tifo-fronten har nok hjemmekampen mot Rosenborg vært årets høydepunkt. Det skal etter sigende ha vært 132 bluss da spillerne kom inn. På publikasjonsfronten har det kommet ut tre d12m hit-til samt et nummer av Tifo-magasinet.

Utviklingen 1987-2002:

Det har vært store utskiftninger på Store Stå opp gjennom årene. Folk har kommet og gått, og det er de færreste som har stått der alle årene. Det er vanskelig å anslå hvor mange som har stått i den syngende gjengen til enhver tid, men det er ingen tvil om at det har vært en jevn økning helt frem til i fjor. Kanskje det var et par hundre syngende fans rundt 1990, og de to første årene etter årtusen-skiftet var det muligens godt over 500 i gjengen. Regnet ut i fra at kapasiteten på tribunen er 3300, har det nok vært rundt 1000 i supportergruppen på de aller største kampene. Men disse tallene kan man jo diskutere i det uendelige. Noen vil hevde jeg overdriver, andre vil hevde det motsatte. I årets sesong kan det se ut som om at det har vært en ørliten nedgang i antallet syngende.

I perioden 1990 til 1996 var vi antagelig Norges største og beste supportergruppe. I 1997 fikk plutselig en gjeng øst på et enormt oppsving i antallet syngende, og vi måtte nok se oss forbigått. Fra 1999 har vi muligens bare vært landets tredje største supportergruppe. Mange vil dessuten hevde at kvaliteten på Store Stås synging også har gått nedover siden midten av 1990-tallet.

Man kan selvsagt lure på hvorfor ikke Norges mest entusiastiske fotballpublikum har en større supportergruppe. Det kan nok være mange grunner til det, men en av grunnene kan faktisk være at det i motsetning til andre steder faktisk er akseptert å vise følelser og engasjement på øvrige tribuner. Man er ikke tvunget til å stå med den syngende gjengen for å unngå å bli sett på som en tulling når du lever deg inn i kampen. Det er jo ingen arena i landet som er i nærheten av å ha så bra stemning som det Brann Stadion har på sitt beste. Andre grunner til at folk velger å se kampen fra øvrige tribuner er selvsagt at Store Stå langt i fra er noen ideell tribune for å lage en god supportergruppe, det er et relativt dårlig utsyn derfra, samt at det nok er en god del fordommer mot oss som står der.

På bortebane har oppslutningen blitt bedre og bedre med årene, men en ned-

gang i år. Paradoksalt nok har oppslutningen om de organiserte bussturene blitt dårligere og dårligere de siste sesongene. Mange er nok lei av de lange bussturene som ofte fratar en nattesøvnen to påfølgende netter før man skal rett på jobb når man kommer til Bergen mandag morgen. Vi lever i en verden der kravene til komfort er stadig økende, og mange velger derfor å fly, ta tog eller kjøre egen bil i stedet. Når Brann spiller bortekamper på Østlandet, er det grunn til å tro at flertallet av tilstedeværende Brann-supportere er bergensere som bor i distriktet. Og det skal sies at lokalt boende bergensere er meget flinke til å møte opp på kampene øst i landet. Både disse og folk som normalt sitter på Stadion er også flinke til å stille seg sammen med de syngende supporterne når vi spiller borte. De med partoutkort på sittedribunen som reiser på kamper, er jo som regel gamle Store Stå'ere. Sett i forhold til reiseavstander og reisetid er det grunn til å tro at vi har Norges beste oppslutning av egne fans på bortebane.

Hvem står så i supporterjengen? Mange eldre Store Stå'ere vil nok hevde at aldersgjennomsnittet har gått nedover med årene. Men ser man på bilder fra begynnelsen av 1990-tallet, så er det nok bare vi som innbiller oss det, fordi vi selv har blitt eldre. Stort sett så er det folk i alderen 15–30 som står der, kanskje med hovedvekt på gutter i slutten av tenårene. Men det står også noen der som er under 15 og over 30. Det er imidlertid hevet over enhver tvil at antallet jenter (og da fortrinnsvis tenåringsjenter) har økt med årene.

Når man ser på Store Stås historie, er det tydelig at mye har forandret seg opp gjennom årene. Borteturene er ikke så ville lenger, og de mest stupide sangene har forsvunnet. Det har også vært en total forvandling på sangfronten. I tidligere tider ble det sunget veldig mye på engelsk. Sangene ble stjålet fra øyriket uten at noen gadd å lage oversettelser. De siste seks–syv årene har det utelukkende vært sunget på norsk, og det har kommet mange nye sanger til. Spesielt mange nye sanger har det kommet i år. Stadig flere sanger omhandler dessuten vår kjærlighet til Bergen, og ikke bare til Brann.

Helt til slutt: Denne artikkelen hadde aldri blitt så omfattende uten hjelp fra Øivind Andersen, Per Arne Flatberg og Rune Landquist, som har bidratt med god hukommelse. Sistnevnte har da også stilt sitt rikholdige arkiv til disposisjon for undertegnede.

Alexander Osdal

Den 12. mann 4/2002

Når du ikke er på Stadion!

- Vi kjøper direkte fra produsent og gir deg derfor de beste prisene!

4.295,-

Inkl. mva

Nikon Coolpix 2500, digitalt kamera

Med dreibart objektiv som er innebygget i kamerahuset og som gjør det mulig å ta bilder fra praktisk talt enhver vinkel.

- ▶ 8 MB, 2.11 Mpix, 3x zoom
- ▶ Elegant og slankt, passer i lommen
- ▶ Tar bilder fra alle vinkler

2.095,-

Inkl. mva

Plextor 40x/12x/40x USB, CD-brenner

En meget rask og pålitelig ekstern CD-brenner med USB 2.0 tilkobling. Mye for pengene!

- ▶ Ekstern retail Plexwriter, USB 2.0
- ▶ Opptil 40x lesehastighet
- ▶ Støtter BURN Proof teknologi

komplett data
- en del av Norkom

Komplett Data Bergen AS

Laksevåg Senter, Kringsjåveien 83-89, 5163 Laksevåg
E-post: bergen@komplett.no - Åpningstider: 10-20 (10-18)

Vi tar forbehold om eventuelle trykkfeil og prisendringer.

Late spillere + uengasjerte supportere = nedrykk!

Det er vanskelig å være Brann-supporter om dagen. Vi elsker en klubb som er i vansker, som står i fare for både nedrykk og konkurs.

Vi elsker en klubb med en del spillere som i mange kamper i år har sett ut til å være totalt blottet for en "dø-for-Brann"-innstilling, en innstilling som for meg må være det viktigste hos en Brannspiller. Det hjelper ikke å ha treningsgrunnlag og talent hvis du ikke er klar for å gjøre den jobben som må til for å vinne fotballkamper.

Frustrasjon

Og når så en del Brann-supportere velger å få ut frustrasjonene og gi beskjed om at nok er nok etter kampen mot Bryne, er det enkelte som oppfatter dette som at vi ikke er ekte supportere, at vi er medgangssupportere som snur ryggen til laget når spillerne trenger vår støtte. Poenget med den såkalte aksjonen på Bryne og pressemeldingen fra BST om at nå har vi fått nok, og at nå må det skje noe, var å få frem at vi ikke vil sitte og se på at det går dårlig med klubben vår.

Jeg vil også få frem at dersom vi hadde tapt 4-0 mot Bryne i en kamp der alle spillerne ga alt og virkelig viste at de var villig til å ofre noe for å vinne, men der Bryne (eller et hvilket som helst annet lag) rett og slett var bedre, hadde vi ikke reagert på den måten som vi gjorde. Dersom spillerne har gjort sitt ytterste for å vinne

en kamp, men likevel taper, vil vi selvfølgelig bli skuffet, men vi kan ikke forvente noe annet fra spillerne våre enn at de gjør det de kan.

Jeg er lei av å høre at de som var med på aksjonen på Bryne har sviktet både klubben og spillerne. Hvis vi snur på det, kan vi vel heller si det slik at spillerne sviktet oss og klubben hver gang de ikke ga alt i 2 x 45 minutter? Og likevel mener mange at vi skal støtte dem uten noen form for kritikk. En annen ting som mange ser ut til å ha glemt i denne sammenhengen, er at laget faktisk fikk støtte fra supporterne gjennom hele kampen.

Ikke tillit

I pressemeldingen vi i styret sendte ut like etter Bryne-kampen, ga vi uttrykk for at vi ikke hadde tillit til trenere og sportslig ledelse i Brann. Vi oppfordret også styret i SK Brann til å gjøre det som var nødvendig for at Brann skulle vinne fotballkamper igjen, da vi følte at SK Brann ikke hadde gjort noe, annet enn å bare fortsette som før, for å snu den dårlige trenden. I etterkant av Bryne-kampen begynte det å skje ting, med blant annet hyppig møtevirksomhet, noe som resulterte i at Mons Ivar Mjelde og Per Ove Ludvigsen skulle knyttes nærmere opp mot A-laget og deres treninger, samtidig som Teitur og Tor fortsatte som trenere.

I trenerspaltene i dette nummeret skriver Tor at han var i tvil om han ville skrive for en organisasjon hvis styre ikke har tillit til ham som trener. Min kommentar til det er at det er synd hvis trenerne skal

Foto: Erik J. Kvalsund

slutte å samarbeide med oss fordi vi gir beskjed om at vi ikke er fornøyd med den jobben de gjør, men dersom trenerne igjen gjør seg fortjent til vår tillit, vil de få den. Det er jo ingenting vi heller vil enn at de skal lykkes med dette laget. Likevel mener vi at det må være lov å si ifra når vi mener at nok er nok. Og når styret i SK Brann har besluttet at Teitur og Tor skal fortsette som trenere, vil vi selvfølgelig støtte dem i håp om at de klarer å få laget til å prestere bra

slik at vi berger plassen i Tippeligaen.

Medlemsmøte

Den 26. august avholdt vi medlemsmøte for å diskutere supporterpolitikk. Da vi offentliggjorde et utkast til supporterpolitisk manifest, førte dette til mye diskusjon, spesielt på internett. Hele poenget med medlemsmøtet var at vi skulle få høre hva medlemmene mente om supporterpolitikk og hva BST skal stå for. Etter aktiviteten

på diverse forum på internett å dømme, så det ut til at det var stor interesse for å diskutere manifestet. Hvorfor er det da bare 30–40 stykker som dukker opp på medlemsmøtet? Det er utrolig frustrerende for oss som jobber med BST at det er så få andre som engasjerer seg i det som skjer både i Brann og BST. Og det verste er at de våger å kritisere oss for det vi gjør. Slik jeg ser det, har dere ingen rett til å klage på de som faktisk gjør noe, så lenge dere ikke engang gidder å bruke et par timer på et møte for å diskutere klubben dere elsker. Og det samme gjelder årsmøtet. Hvert år er det de samme 30–40 som møter opp og velger de som skal sitte i styret. Alle medlemmene i BST har stemmerett på disse møtene. Vi er faktisk et demokrati, men de som ikke benytter seg av denne muligheten, gir også fra seg retten til å klage på oss det neste året. Og nå snakker jeg ikke om saklige forslag eller konstruktiv kritikk, jeg snakker om "styret-er-en-gjeng-med-idioter-men-jeg-vet-ikke-hvorfor"-diskusjoner. Jeg er utrolig lei av at folk bare klager og klager, men ikke prøver å gjøre noe selv for å endre på det de misliker.

Når det er sagt, skal jeg være den første til å innrømme at vi absolutt kan bli bedre på veldig mange områder, men det er begrenset hvor mange gode ideer ti personer klarer å komme opp med og gjennomføre i løpet av et år.

Uansett hva man måtte mene om spillernes innsats, trenerens situasjon eller andre supporterers reaksjoner, er det ihvertfall viktig at vi nå står samlet for å støtte laget i de få kampene som er igjen. Alt det andre kan vi bruke tid på når sesongen er over.

Ta til dere Knut Walde sine ord: "Den som trekker seg nå, er feig!"

Silje

BST Info fra

Avslutningsfest

Søndag 27.10.02 arrangerer Brann Supporter Team avslutningsfest på Fotballpuben.

Vi har da kjelleren til disposisjon og håper at så mange som mulig ønsker å komme. Festen begynner kl 2100 og cover charge er 50 kr for medlemmer og 100 kr for ikke-medlemmer. Forhåpentligvis vil vi få oppmøte av spillere og trenere, og kunne feire Branns plass i Tippeligaen.

Brann Cup

Det blir arrangert Brann Cup i Bergen 19. og 20., 26. og 27. oktober. Og 2. og 3. november. (Kampene den siste helgen blir utsatt en uke dersom Brann må spille kvalifisering) Dersom du ønsker å hjelpe til, trenger vi folk til banesekretariatet. Henvendelser gjøres i Brannbutikken (tlf. 55 96 23 35).

BST-styret

Karsten Johannesen til minne

Det var med stor sorg vi mottok det triste budskap om at Brannsupporter og BST-medlem hadde gått bort lørdag 21. september i en alder av 24 år.

Karsten kom fra det lille øysamfunnet Mjømna i Ytre Sogn, men det var først da han bodde i Førde i 1997 at vi ble kjent med han. Karsten, eller Karz som han kalte seg var nemlig flittig gjest på pratekanalene #Brann og #Eliteserien på internett, og der fikk han mange gode venner i fra hele Norge. Og det var på ett treff i Bergen for oss som vanket på #Eliteserien vi møtte han personlig for første gang. Og sitt gode humør hadde han med seg også der, selv om han var litt mer tilbakeholden og stille enn slik han opptrådte på internett. Men han framstod som en meget positiv og god representant for ungdommen.

Det var derfor med sjokk og vantrø at vi fikk beskjed i slutten av april 1998 at han hadde fått hjernesvulst. Han gikk igjennom en operasjon og da han ble bedre og det så ut til å være en vellykket operasjon, flyttet han til Bergen for å begynne på skole i januar 1999. Karsten fikk dermed dyrke en av sine store interesser, SK Brann, på nært hold, og han ble raskt fast inventar på Store Stå. Som tidligere nevnt var Karsten litt tilbakeholden, men i Brann-miljøet fant han trygghet i folk rundt seg og han ble da en helt annen person. Han ble med på borteturer og han hjalp til i salgsbodene utenfor Stadion. Han elsket fotballen og det ble så vidt begynt å planlegge tur til England for å oppleve Leeds, som var hans lag i England. Men dessverre ble vi, sommeren 2001, igjen rystet av meldingen om at Karsten hadde fått tilbakeslag og at svulsten igjen hadde begynt å vokse. Oktober samme år gikk gjennomgikk han 2 operasjoner og han mistet taleevnen etter den siste operasjonen. Uansett om han kunne snakke eller ei, var Karsten ikke den som klagde og han ville mest av alt ikke være til bry eller i veien. Dessverre ble kampen mot sykdommen for tøff og lørdag 21. september ble han dårligere og mistet til slutt bevisstheden. Han kom aldri til bevissthet igjen og sovnet stille inn samme dag, kun 6 dager før han ville fylt 25 år.

Vi sender våre dypeste tanker til familien og lyser fred over Karsten Johannesen sitt minne.

**For BST
Bjarte W. Hjartøy og Kjell-Morten Hjartøy**

Personlege data: Alonso Solis

Fødd:

14.10.78 i San Jose, Costa Rica

Tidlegare klubbar:

Deportivo Saprissa (Costa Rica);

OFI Kreta (Hellas) og

Universidad Catolica (Chile)

Draktnummer: 9

Høyde: 1.77 m

Vekt: 71 kg

Kontrakt til: 2004

Sivilstatus: gift, eitt barn

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

– Slik eg ser det, behandla Brannsupporterane oss spelarar veldig respektfullt når dei berre snudde ryggen til. Frå Costa Rica er eg vant med at supporterar kastar trepinningar, steinar, flasker eller knuser rutene i spelarbussen når dei er misnøgde. Det er heilt normalt at supporterane vert sinte etter eit tap. Dei kjem jo for å sjå laget sitt vinna, påpeikar Alonso Solis.

– RESPEKTFULL BEHANDLING

d12m møter Alonso Solis like etter Brynekampen, men costaricanaren synest ikkje supporter-markeringa etter kampen er noko å løfta på augnebrynene av. I heimlandet er han vant til at laget må venta halvannen til to timar før dei kan forlata stadion etter eit tap – og framleis står supporterar og ventar med steinar i hendene.

Mobba av banen i Costa Rica

På denne bakgrunnen synest Alonso Solis at Brannsupporterane er dei beste supporterane han nokon gong har hatt. I tillegg til heimlandet, samanliknar han også erfaringane frå Chile og Kreta (Hellas). – Her i Bergen syng supporterane og støttar laget sjølv om me taper. I Costa Rica vert laget mobba av banen etter tap, fortel han.

Alonso synest det er viktig å takka supporterane etter kampen. – Supporterane er der heile tida. Då fortener dei takk. Men det er vanskeleg å koma bort til dei etter eit tap. Då kjenner eg meg både trist og flau, påpeikar han.

Songen betyr enormt

Supportersongen «Sol ute, sol inne, sol i hjertet, sol i sinnet, Alonso Solis» overveldar han. – Det er berre heilt utruleg. Det betyr enormt mykje for meg. Aldri før har eg opplevd at nokon har laga song for meg. Eg har fått songen omsett og har fortalt slekt og venner på Costa Rica om dette.

Alonso Solis opplever på fleire måtar at

han er komen til ein annan fotballkultur. I Costa Rica går heile familiane på kamp, men her registrerer han at det eit klart fleirtal menn. Dette gjer han noko med på sin måte og tek begge dei to «damene» sine med på alle heimekampane. Dottera er enno ikkje fylt to år og gjer bruk av barnevakttilbodet for spelarfamiliane. Kona Amalia følger også

”Jesus my way”

– Kvifor viste du fram T-skjorta med teksten ”Jesus my way” etter scoringa di mot Molde?

– Først og fremst var dette noko eg personleg hadde lyst å uttrykkja. Jesus er min veg, seier Alonso. Han fortel at T-

Alonso Solis i fint driv i kampen mot Suduva.

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

nøye med når favorittspelaren er i aksjon. – Han spør meg etter kampar eller treningar: Korleis spela eg? og vert sint dersom eg ikkje har følgd med, smiler ho.

skjorter med personleg budskap er svært vanleg i Costa Rica. Der har spelarane nesten alltid trykt noko på T-skjorta. Det kan vera bilete av kona, babyen eller andre meldingar som ”Gratulerer med

Familien betyr svært mykje for Alonso. Utan støtta frå kona Amalia og dotra Michelle hadde det vore mykje tøffare å bu i Norge.

dagen". Meininga er at det skal underhalda publikum.

Sjølv har han også spela med bilete av kona. T-skjorta med den kristne budskapen har han brukt fleire gonger – om det ikkje er altfor varmt. Han har ikkje fått negative reaksjonar, men folk frå ulike kristne forsamlingar har kommentert episoden. Alonso synest det er kjekt å ha ein kristen medspelar, Knut, som han kan dela trua med.

Utanlandsproff som 18-åring

Alonso har spela fotball sidan han var 4–5 år og har alltid trena mykje med ball. Så lenge han kan hugsa, har han drøymt om å bli profesjonell fotballspelar. Faren hans spådde tidleg at han ville verta den første frå slekta som spela fotball på nasjonalt toppnivå. Han fekk rett. Som 17-åring debuterte Alonso i den heimlege toppserien. – Då drøymde eg vidare om å koma til utlandet, for eg ville verta endå betre, fortel han. Alt som 18-åring spela han eitt år for eit uni-

versitetslag i Chile. – Det var hardt å reisa heimefrå så tidleg, innrømmer han. Seinare har det blitt vel eit år i gresk fotball.

– Før VM var det berre tre spelarar frå Costa Rica som spela i klubbar utanfor Latin-Amerika, men no er dette talet fordobla. Ein heil del spelarar frå Costa Rica spelar i regionen, f.eks. for lag i Mexico og Guatemala. Me reknar ikkje det for utlandet. Dette er på same eller lågare nivå enn den costaricanske toppserien, men det er meir pengar å tena her, fortel han.

La shorts en heime

Sjølv visste han ikkje mykje om Noreg eller norsk fotball før han kom til Bergen. – Eg visste at Noreg låg i Skandinavia og hadde ein ide om at nordmennene var sterke i fotball. Eg hadde også høyrte om norske spelarar som Carew, Solskjær, Mykland og Flo.

– Min første tanke var at dette sikkert

var forferdeleg kaldt i Noreg, me snakka om at det låg nesten på Nordpolen. Me la att shorts og t-skjorter i Costa Rica, ler Alonso og gjev klart uttrykk for at veret har vore ei positiv overrasking. Men han guarar seg litt til vinteren og har høyrte «stygge rykte» om joggeturane rundt Tveitevatten. – Det må vera vanskeleg å røra seg med alle kleda ein treng om vinteren, trur han og ser fram til å oppleve karibisk sol etter sesongen er over.

Vanskeleg språk

Alonso og kona skryter over den norske naturen – det dei så langt har sett. Og dei har møtt mange flotte menneske. – Men språket er forferdeleg vanskeleg, sukkar dei og fortel om planar om norsk kurs på nyåret. Så langt har Alonso lært namna på vekedagane og tala frå ein til ti. Han flirer berre når d12m antyd at det kanskje av og til kan vera ein fordel at han ikkje forstår alt som vert sagt på tribunene.

Sjølv om overgangen frå Costa Rica til Noreg var stor, så skryter Alonso over kor godt Brann har lagt til rette alle dei praktiske forholda. Både han og kona er godt nøgde med å ha fått leilighet berre eit steinkast frå Stadion. – Dei skaffa hus til oss. Og med ein gong me har eit eller anna behov, er det berre å ringja. Det er så mange som hjelper oss, så det er ikkje rettferdig berre å nemna eitt eller to namn, meiner han.

Men det har også sin pris å bu langt heimanfrå. Dottera Michelle, som vert to år i november, saknar slekta i San Jose, og alle tre gler seg til å møta familien att i november.

Forventningspress naturleg

– Korleis opplever du forventningspresset når du har blitt henta inn som ein ”redningsmann”?

– Eg går alltid på bana for å gjera det best mogeleg. Det er heilt naturleg at der er ekstra forventningar når ein vert henta utanfrå. Men eg vil gjera mitt beste for å leva opp til forventningane. Då går det bra både for klubben og meg, seier Alonso som meiner han har styrken sin i det offensive spelet og vil gjerne trenast seg meir på det defensive området.

Hatar å tapa

– Somme påstår av og til at fotballspelarar først og fremst er opptekne av pengane, og at det vert mindre viktig å vinna kampar. Kva trur du om dette?

– Så langt eg veit, er det ingen som likar å tapa. Ingen er nøgd med tap. Dei aller fleste har spela fotball i mange år før dei byrjar å tena pengar på idretten. Difor er ynskjet om å vinna ei langt sterkare drivkraft enn pengane. Dessutan er det ikkje kjekt å visa seg på gata etter eit tap. For latinamerikanarar er det spesielt ille å tapa. Sjølv ein kamp mellom venner som endar uavgjort, kan utvikla seg til slåsskamp fordi ingen vil stå att som tapar.

Men pengane i fotballen betyr noko for Alonso. Han kjem ikkje frå nokon rik familie. Akkurat som Toni, sender også Alonso pengar heim til familien. – Fotballkarrieren har gitt familien min ein tryggare økonomi, seier han.

Musikalsk

Alonso kjem frå ein musikalsk familie. Han spelar både trompet, gitar og bass, men har ikkje teke instrumenta med seg til Bergen. Før han gjorde valet om å

Alonso i kamp med Roar Strand.

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

satsa for fullt på fotballen, var han med i det eit nasjonalt symfoniorkester for juniorar. Når karrieren som aktiv spelar er over, kan han tenkja seg å prøva musikken att. Men han har også lyst å halda fram med fotballtrenar.

– Uheldigvis har Brann hatt ein nedtur. Dei siste vekene har vore svært vanskelege for klubben. Men no vil alle saman løfta laget. Me har bestemt oss for at no skal me stå saman og jobba knallhardt framover – både spelarar, støtteapparat og leiarar, seier Alonso og vil ikkje høyra tale om nedrykk.

Åshild Samnøy

Alonso fra den allereie gløynte kampen mot Sudova

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

Mons Ivar Mjelde og Per Ove Ludvigsen blir av mange sett på som de neste sterke menn i Brann. d12m har tatt en prat med begge:

– No må fleire ta ansvar!

– I denne situasjonen er det særleg viktig at det står fram leiarar i spelargruppa. Men fleire må ta ansvar. Spelarane må ta sin del saman med oss i trenar-teamet. Saman skal me ordna opp. Det gjeld å få trua på seg sjølv, ikkje famla i blinde. No gjeld det å tenkja arbeidsoppgåver i staden for å fokusera på at ein må vinna. Presterer kvar enkelt sitt beste, så går dette bra.

Mons Ivar Mjelde har oppskrifta klar for kva som skal til for at Brann skal unngå nedrykk. Mange har antydning at dei ser ein framtidig hovudtrenar for Brann i øst-ringen. Når krisetiltaka vart sett i verk etter tapet for Bryne, vart han trekt tettare inn mot A-laget, m.a. som motivator og samtalepartnar.

Avslutta karriera

Det er ikkje stort meir enn eit år sidan Mons Ivar avslutta ei lang fotballkarriere og gjekk over i det sportslege apparatet rundt Brann. Dette året har han stortrivest med å ha hovudansvaret for u-laget og juniorlaget. Han legg opp og gjennomfører treningar, legg planar og leiar u-laget i kamp. – Å vera fotballtrenar er som å vera lærar, meiner han.

Lærarutdanninga hans kjem også til nytte når han har hatt to økter i veka på Fotballgymnaset. Når han no skal ha oppgåver tettare knytt til A-laget – noko som har vore intensjonen heile tida, så verkar det som den einaste reservasjonen hans er om dette skal dra han bort frå arbeidet med juniorane.

– Korleis har du opplevd overgangen frå aktiv spelar til trenaroppgåver?

– Det har gått overraskande bra. Eg hadde trudd at det skulle kribla meir i

– Eg veit kva som har fått meg sjølv tilbake på rett spor i liknande situasjonar. Det gjeld å finna tilbake til basis. Jobbar ein med mange nok repetisjonar framfor mål og får spelet til å sitja på trening, så gjev det også ein sjølvtrill ein tek med i kamp.

De skal arve Brann

beina og at eg skulle sakna grasteppet meir. På plussida får eg meir fritid med familien og mindre reising. Dessutan kjenner eg meg privilegert som får arbeida med så fin ungdom og får lov å fortelja mi historie til gutane. Eg håpar at dei kan få oppleva noko av det eg sjølv har opplevd gjennom fotballen.

– Kva kan du bidra med overfor A-laget i denne situasjonen?

– Eg veit kva som har fått meg sjølv tilbake på rett spor i liknande situasjonar. Det gjeld å finna tilbake til basis. Jobbar ein med mange nok repetisjonar framfor mål og får spelet til å sitja på trening, så gjev det også ein sjølvtrillit som ein tek med i kamp.

Spelargruppa tok tak

Mons Ivar hugsar tilbake til vårsesongen 1998 der Brann stod med fattige fem poeng etter elleve kampar. – Den gongen klarte me å snu det ved at spelargruppa tok tak. Stallen er yngre no. Men vel så viktig som alder er det korleis spelarane er som personar. Då var det ein god del sterke personar i gruppa som våga seia frå. Unge, urutinerte spelarar har gjerne

meir enn nok med seg sjølv i slike situasjonar og greier ikkje dra dei andre med. Det er som gruppe ein må snu ein negativ trend, påpeikar Mons Ivar.

Sjølv har han også gode erfaringar med å sjå gamle klipp frå kampar der han har lukkast. Ved å gjenoppleva dei gode situasjonane tek ein også med seg gode kjensler. Ideelt sett meiner han kvar spelar burde hatt ein video med samling av dei gode augneblinkane.

Mons Ivar Mjelde trur ikkje det er så viktig at nettopp han er trekt meir inn mot A-laget. – Det viktigaste er at spelarane har fått eit nytt ansikt å forhalda seg til og ein ny samtalepartnar. For somme kan det vera slik at dei ikkje vågar å ta opp alt med sjefen som tek ut laget. Det kan dermed slå positivt ut å ha ein samtalepartnar der dei ikkje føler at alt dei seier kan få konsekvensar, trur han.

– Kva er gale med Brannlaget?

– Først og fremst er det ein ung spelarstall utan altfor mange leiarar. Dessutan ligg ein god del på det mentale planet. Til fleire gonger dei opplever å mislukkast, til meir forsterkar det nederlagskjensla. Det fører til at spelarane ikkje får ut det dei kan.

Han viser også til at det er små marginar som skil ei positiv og ei negativ oppleving – einskildresultat kan slik bli svært avgjerande. – Siger mot Rosenborg ville gjeve laget eit løft som fort kunne ført til at dei hadde vunne dei par neste kampane. No vart denne gleda snudd til negativitet, og dei negative opplevingane ballar på seg.

– Forstår du at mange supporterar kritiserer laget for manglande innsats?

– Ja. Frå sidelina har laget sett handlingslamma ut. Det finst ulike måtar å tapa på. Det er for så vidt ok å tapa ein kamp når ein har gjort sitt beste. Men slik det no er, føler spelarane at dei ikkje får tatt ut potensialet sitt. Då vert dei også trøytt mentalt.

Privilegert

Han trur ingenting på at spelarane er nøgde så lenge dei får løna si og difor ikkje bryr seg om eit tap. – Dei er først og fremst opptekne av å gjera ein god jobb, altså å vinna fotballkampar. Som fotballspelar er ein privilegert som får løn for hobbyen. Då kan klubben forventa innsats. Det gjeld å få elleve mann til å fungera samtidig. Dårleg innsats går ut over samhandlinga og fører til kollektivt svikt. Spelarane må få tilbake vinnarvil-

Vi sender fotball på widescreen!

www.thescotsman.no VALKENFORST. 1B. TLF: 55 55 87 75

THE
SCOTSMAN

De skal arve Brann

jen og tru på at dei framleis kan spela gode kampar.

Mons Ivar har ikkje problem med supportermarkeringa etter tapet mot Bryne. – Brann har fantastiske supporterar. At dei kjende seg skuffa og valde å markera frustrasjonen på den måten dei gjorde, må ein ha forståing for. Det var for så vidt ein snill måte å visa frustrasjonen på, synest han.

Pressa er mot oss

Mons Ivar kan samanlikna både med tida i Lillestrøm og tida i Austria Wien og erkjenner utan vidare at mediepresset rundt Brann er noko spesielt. – Mange andre stader prøver lokalpressa i større grad å hjelpe i motgang, meiner han. – Pressa er med oss i medgang og mot oss i motgang. Dette forsterkar den vanskelege jobben rundt laget og er ein ekstra trøkk og ei belastning for laget i negative periodar, meiner han.

– Men no treng laget verkeleg Bergenspublikum. Ekte supporterar støttar laget sitt i motgang. No treng ein supporterar som støttar kampen igjennom, ikkje slike som pip etter ti minuttar om ikkje alt går på skinner. Saman kan me snu den negative trenden og koma styrkte gjennom denne perioden, oppfordrar han.

Han vil ikkje vera med på å avskriva spelarane som har vorte henta inn som forsterkingar til klubben gjennom sesongen. – Me har fått mange nye. Dei treng tid, så det er for tidleg å fella nokon dom enno. Dessutan var ikkje Brann i ein situasjon der ein kunne henta inn kven som helst, påpeikar han.

– Burde Brann heller brukt fleire juniorspelarar på A-laget?

Mons Ivar vil ikkje utan vidare svara ja på dette. Han er imponert over BST si interesse for juniorane og påpeikar at Brann utan tvil har ei veldig sterk juniorgruppe. – Eg vert skuffa om ikkje nokre få av dei også vert A-lagsspelarar, sjølv om eg veit at det er eit vanskeleg nålaug. Dei har utvikla seg steg for steg, og no kjem det vanskelege sistesteget. Erfaringa tilseier at dei fleste ikkje vil verta tippeligaspelarar, påpeikar han. – Mange av dei har vore faste på 2. divisjonslaget og spela godt der. Dei har trena jamt med A-laget og har teke vel-

– No treng laget verkeleg Bergenspublikum. Ekte supporterar støttar laget sitt i motgang. No treng ein supporterar som støttar kampen igjennom, ikkje slike som pip etter ti minuttar om ikkje alt går på skinner.

dige steg i utviklinga. Med gradvis auka treningsdosar vil dei nærma seg det fysiske nivået for eliteserien. Når dei har vore gjennom ein vinter til, trur eg to–tre av dei vil gå inn på A-laget, spør Mons Ivar og legg lite skjul på at han er djupt engasjert i utviklinga av desse ungutane.

Mons Ivar trur at dersom Brann hadde vore trygt plassert midt på tabellen, kunne fleire av juniorane fått prøvd seg. – Men slik situasjonen er no, er det urimeleg å leggja ansvaret på dei unge. På den andre sida, om Teitur meiner dei er gode nok, vert dei kasta innpå, seier Mons Ivar og understrekar at sjølv om han har hatt hovudansvar for juniorane, så er det ikkje slik at dei kjempar for

kvar sine spelarar. Trenarane står saman som eit team, i lag om produktet.

Sjølv har Mons Ivar hatt Teitur som trenar. – Det er ein raud tråd i arbeidet som vert drive rundt a-lag, u-lag, juniorlag og Fotballgymnaset. No er det i ferd med å bera frukter. Utfallet kan ikkje garanterast, men eg har stor tru på konseptet, slår han fast. Dersom dårleg økonomi i klubben skulle gå ut over ungdomssatsinga, vil det bety eit større tap på sikt. Eit «kjøpelag» er dyrare, tek lenger tid å tilpassa seg spelestil og krev eit høgare løinsnivå. Dårleg økonomi bør i staden føra til ei endå sterkare satsing på å utvikla unge spelarar, meiner han.

Av Åshild Samnøy og Agnethe Paulsen
Foto: Stine Lines Steffensen

Per Ove Ludvigsen –Drittslenging hemmer laget

– Jeg tror ikke at folk skjønner hvor mye piping hemmer laget. Til og med en sånn stille aksjon som på Bryne, går inn på spillerne. Jeg skjønner frustrasjonen hos supporterne, men uansett hva de gjør etter et slikt tap, gir det ingen god følelse hos spillerne. De vet godt med seg selv at de har spilt en dårlig kamp. Det hjelper ikke laget å slenge drift.

Det er Branns sportslige leder, Per Ove Ludvigsen, som slik kommenterer supporteraksjonen etter tapet mot Bryne tidligere i høst. Han påpeker likevel at han slett ikke ønsker å dirigere hva supporterne skal mene eller gjøre, men ønsker bare å påpeke hvordan det fungerer.

d12m har møtt Branns ferske sportslige leder, og situasjonen i klubben blir uunngåelig et viktig tema i samtalen.

Manglende innsats aksepteres ikke

- Kan du forstå at supporterne har kritisert laget for manglende innsats?

- Vi kan ikke akseptere annet enn at spillerne gir 100 prosent i hver kamp. Noen sitter nok med en følelse at det kunne ha vært ofret mer i enkeltkamper. Det er flere måter å tape en fotballkamp på. Det er akseptabelt å tape når alle har ofret seg og gjort sitt beste, men en er likevel ikke er gode nok. Det er langt verre å tape når spillerne går i garderoben med følelsen om at hvis de hadde ofret seg litt mer, kunne utfallet blitt et annet. Det er masse poeng å hente på spillere som ofrer seg. Hvis tap skyldes manglende innsats, kan det ikke tolereres. Om supporterne føler det er tilfellet, må de få lov å gi uttrykk for det.

-Fotballspillere er veldig privilegert når det gjelder arbeidstider.

Vi husker alle Peddiens enormt viktige innsats mot Molde i semifinalen i cupen i 1999, og vi elsker ham for det. Da Per Ove ga beskjed om at han la fotballskoen på hyllen, falt det de fleste tungt for brystet til tross for at det var en ventet avgang. Nå tilbringer han dagene med å fungere som daglig leder i Brann. Han har arbeidsoppgaver som går ut på å ha ansvar for alt som kommer til klubben, utarbeidelse av kontrakter, ansettelse av

folk til støtteapparatet osv. To dager i uken tilbringer han på Fotballgymnaset på Danielsen videregående skole, hvor han underviser fremtidige fotballspillere og deltar på treningene når det passer seg.

Privilegerte fotballspillere

Overgangen fra aktiv fotballspiller til daglig leder har satt sitt preg på veteranen.

– Jeg jobber mye mer nå, forteller han, tar en kort pause og fortsetter: - Jeg merket det veldig godt til å begynne med. Det er en mye lenger arbeidsdag nå enn som fotballspiller. Spillerne har det hardt i perioden fra januar til mars, men gjennom sesongen har de mye mer fritid. Fotballspillere er veldig privilegert når det gjelder arbeidstider, konstaterer han. Han gir uttrykk for å savne det fysiske aspektet ved å være aktiv fotballspiller, og han merker godt på kroppen at han ikke får trent like mye som tidligere. – Når jeg kommer hjem fra jobb, merker jeg det manglende overskuddet, men det frister ikke alltid å ta seg en joggetur på den tiden, forteller han.

Per Ove har innsett at det er vanskelig å ta ut fritid i den nye jobben fordi det i perioder kan være svært hektisk og nærmest gå i ett døgnet rundt. – Dette er ikke en vanlig ni-til-fire jobb, påpeker han.

De skal arve Brann

I tillegg til de administrative oppgavene innen sportsklubben, har Per Ove han nå også fått utvidet arbeidsoppgavene sine. Han og Mons Ivar Mjelde er blitt brakt inn for å fungere som samtalepartnere og motivatorer for spillerne.

Fleiper fortsatt med spillerne

- Hva er det du først og fremst kan bidra med inn mot spillergruppen?

- De siste årene som aktiv spiller var jeg en av de rutinerte. Jeg er vant å ta ansvar, men liker også å inkludere alle involverte før jeg tar en avgjørelse i en sak. Dette har jeg kommet langt med. Å legge vekt på å spørre alle involverte når avgjørelser skal fattes, vil på sikt styrke klubben, mener han bestemt.

- Har det blitt for mye gravalvor i spiller-troppen? Kan du bidra med litt mer humor?

- Jeg er ikke så gravalvorlig - uansett hvor jeg er. Jeg skal likevel ikke være klovn. Jeg er den samme som før. Jeg har bare fått en ny stilling. Dette skal prege forholdet mitt til spillerne litt, og det skal være en grense som viser at ikke alt kan fleipes med. Men jeg fleiper fortsatt med spillerne, forteller han.

—Folk må gjerne komme med forslag om hva vi kan gjøre for at ting skal bli bedre, men de må være litt ettertenksom.

VELKOMMEN TIL VÅRT NYE

TOYOTA BILSENTER

HER FINNER DU
HOVEDADMINISTRASJONEN
900 KVM NYBIL-SALONG
VERKSTED - KAROSSERI
DELELAGER - BRUKTBILAVDELING
BILUTLEIE

**TOYOTA
BILSENTER**

MYRDALSVEIEN 20 - 5131 NYBORG
POSTBOKS 213 NYBORG, 5871 BERGEN
TELEFON 55 95 81 00 - FAX 55 95 81 01
AVD.: STORETVEIT TLF. 55 27 34 34 FAX 55 28 32 32

De skal arve Brann

Per Ove innrømmer at det ikke er noen upregete humorister i spillergruppen og at en person som Raymond Kvisvik, som var en klar humørspreader, er savnet i disse tider. – Det er ingen på laget som har den rollen nå. I denne dårlige perioden er vi kanskje litt mer opptatt av det enn til vanlig. Men hver enkelt spiller må være seg selv.

- Umenneskelig mediemakt

For å gjøre hverdagen litt lettere, prøver Per Ove mest mulig å unngå å lese aviser. – Jeg vet det står så mye drit der, forklarer han, men legger til at han alltid har vært lite opptatt av avisene – også som aktiv spiller. – Jeg burde kanskje lese mer aviser enn jeg gjør. Det kan være greit å vite noe om hva som rører seg i samfunnet. Men media er veldig opinionsdannende og har en umenneskelig makt, mener han og irriterer seg over hvordan media legger grunnlaget for folks oppfatning om Sportsklubben. Det meste folk "vet" om hva som skjer på Stadion, får de fra aviser. Og når avisene som oftest skriver feilaktige påstander, gjør jo det at folk flest ikke vet hva de snakker om når de uttaler seg om Brann. Vi kan ikke gå ut og forsvare oss hver gang avisene skriver noe feil om oss. Vi får bare håpe på at folk flest tar ting med en klype salt, sier han.

Per Ove konstaterer at Brann er langt fra det beste laget i verden og at de er mottakelige for hjelp utenfra. – Folk må gjerne komme med forslag om hva vi kan gjøre for at ting skal bli bedre, men de må være litt ettertenksom. De kan ikke bare slenge ut «løsninger», og de må være velinformert i kritikken de retter mot klubben.

Lager saker av ingenting

– Det er veldig trist at vi blir så pass preget av det avisene skriver. Vi merker det godt her på huset og opplever det trangt å bruke så mye krefter på dette. Selvfølgelig må vi takle kritikk, men ofte blir det laget en sak utav ingenting, eller alle parter får ikke komme til orde, forklarer han. Til tross for alt dette vil ikke Per Ove gå så langt at han avskriver media totalt. Han innrømmer fort at de ikke bare er skadelig for klubben og at de gjør mye bra ved at de skaper interesse rundt Brann. – Jeg skjønner godt at journalister ofte må tøyne grensene og at de har et stort press fra redaktører. Alle er jo på jakt etter best opplag, og de må sette ting på spissen for at det skal fenge leserne, konstaterer han.

– Avisene støtter oss virkelig når det går bra, men har lett for å finne på negative historier når det går dårlig.

Når du ikke er på Stadion!

- Vi kjøper direkte fra produsent og gir deg derfor de beste prisene!

4.295,-

Inkl. mva

Nikon Coolpix 2500, digitalt kamera

Med dreibart objektiv som er innebygget i kamerahuset og som gjør det mulig å ta bilder fra praktisk talt enhver vinkel.

- ▶ 8 MB, 2.11 Mpix, 3x zoom
- ▶ Elegant og slankt, passer i lommen
- ▶ Tar bilder fra alle vinkler

2.095,-

Inkl. mva

Plextor 40x/12x/40x USB, CD-brenner

En meget rask og pålitelig ekstern CD-brenner med USB 2.0 tilkobling. Mye for pengene!

- ▶ Ekstern retail Plexwriter, USB 2.0
- ▶ Opptil 40x lesehastighet
- ▶ Støtter BURN Proof teknologi

 komplett data
- en del av Norkom

Komplett Data Bergen AS

Laksevåg Senter, Kringsjåveien 83-89, 5163 Laksevåg
E-post: bergen@komplett.no - Åpningstider: 10-20 (10-18)

Vi tar forbehold om eventuelle trykkfeil og prisendringer.

De skal arve Brann

Per Over erkjenner at mediepresset er usedvanlig stort i Bergen. – Avisene støtter oss virkelig når det går bra, men har lett for å finne på negative historier når det går dårlig. I de tynneste stundene har jeg tenkt det ville ha vært bedre å reist til en vanlig jobb i stedet for til Brann, der alle tabber blir så utrolig offentlige. Uansett hva vi gjør, blir det snudd til noe negativt ved neste tap. Vinner vi ti kamper på rad, vil de fortsatt slenge dritt om oss i avisene så snart vi taper en kamp. For meg er det viktig at vi konsentrere oss om vårt og ikke la andre sette dagsorden for oss. Det er likevel bedre å være i en livlig klubb og by enn å ha alt livløst. Da må vi tåle at det blåser litt, mener han.

Noen frykter spesielt for at de unge spillerne i Brann skal få for mye omtale i media, positivt eller negativt vinklet, slik at de enten blir "høy på pæra" eller så nedbrutt at de ikke klarer å fokusere på fotballen og dermed faller ut. Dette er i følge Per Ove noe spillerne må leve med og prøve å takle uansett alder.

De resultatene laget har prestert i løpet av sesongen er noe av de verste på lang lang tid. Dette er nok til å skape reaksjoner hos supportere, tilskuere og den alminnelige mannen i gaten. Alle lurer på det samme.

Vanskelig diagnose

- Hva har vært galt med Brann i år?
– Det var et veldig vanskelig spørsmål å svare på uten å trække noen på beina, sier Per Ove etter en lang tenkepause, og dermed står spørsmålet ubesvart.

- Rykker Brann ned i 1 divisjon?
– Nei det kan jeg ikke si. Det laget presterte mot Odd Grenland var veldig positivt, og vitner til at vi kan vinne fremover. Vi er optimister, slår han fast.

- Hva skal til for å unngå nedrykk?
– Samhold. Vi rykker ikke ned, men vi må stå sammen – spillerne og kjernen rundt – alle må ofre alt for å få nok poeng, oppfordrer han.

Alkoholrykter om spillere

Til tider florerer det med rykter om Brann spillere som er blitt observert i byen tydelig beruset i etterkant av fotballkamper. Dette har av mange blitt gitt som en grunn til eventuelle dårlige resul-

–Jeg syns at det er greit å være sosial når det passer seg, men det er klart at det ikke egner seg å gjøre det for nært opp i en kamp.

tater. – Jeg er ikke så opptatt av slike rykter. Jeg tror uansett ikke at dette er et problem hos oss, forklarer Per Ove idet vi konfronterer han med påstandene. Han forsvarer eventuelle opptrinn med at det er feil å forvente seg at spillerne skal være totalt avholdsmennesker i løpet av hele sesongen. – Jeg syns at det er greit å være sosial når det passer seg, men det er klart at det ikke egner seg å gjøre det for nært opp til en kamp. Per Ove besvarer kritikken om at fylla har skylda for dårlige sportslige prestasjoner ved å bemerke seg over at ingen hadde reagert over at gutta tok seg en tur på byen i en god periode.

(U)heldige spillerkjøp

Teitur og Tors mange spillerkjøp har satt både følelser og tankene i sving hos folk rundt omkring. Det er blitt hevdet at de mange spillerkjøpene har gitt signaler til den opprinnelige spillerstallen om at de ikke er gode nok, noe som igjen har ført til at de gjør en dårligere jobb på banen. Mange mener også at det er blitt kjøpt for mange halvgode spillere, kun ut fra det kriteriet at de er billige. Hadde det heller vært bedre å kjøpe noen færre, bedre og litt dyrere spillere, satse på kvalitet heller enn kvantitet?

Per Ove forklarer at ut fra den økonomiske situasjonen klubben er i har de ikke mulighet til å velge spillere fra den øverste hyllen. Han forteller også at de har vært i kontakt med mange spillere som har takket nei og beklager seg over at det faktisk ikke er så mange gode spillere på markedet. – Det er ikke så mange spillere som er ledig på markedet, som er noe særlig bedre enn de vi har hentet til klubben i det siste, hevder han.

Han mener at det er for tidlig for oss å felle en dom over de nye spillerne, men at de skal innrømme at det var et dårlig kjøp hvis de flopper. Ellers er han veldig imponert over den spillerstallen de har nå og peker på det faktum at det er få spillere som ønsker seg en tilværelse i Brann sånn situasjonen er nå, med bunnstriden og klubbens begrensninger vedrørende både kjøp av spillere og lønnsutbetalinger.

Juniorenes innmarsj

Junior laget til Brann har hatt en forrykende sesong, og har mange lovende spillere som sakte men sikkert begynner å få innpass på A-laget. De sviktende resultatene har fått mange til å ønske flere juniorspillere på laget og hevde at de står for mange bedre og sterkere kvaliteter enn de rutinerte A-lags spillerne. – Jeg skjønner at folk har sånne mening-er, men vi ser mest av guttene og har lettere for å vurdere hvem som er best. I disse tider ønsker vi helst å prioritere de erfarne spillerne. Vi kan ikke begynne å eksperimentere nå. Det hadde kanskje vært annerledes ved en høyere poengsum, men per i dag er det ikke mange som er gode nok, men de har et klart potensial til å bli det, mener han. At juniorspillerne blir utelatt i slike krietider fordi de ønsker å spare dem for negative opplevelser, benekter han klart. – Mentalt sett er de godt voksne, og jeg tviler på at de ikke ville takle eventuell motgang. Problemet er at så lenge laget taper, blir det galt uansett hva vi gjør – både om juniorene spiller eller ei, påpeker han.

Av Agnethe Paulsen og Åshild Samnøy

Det er på tide å dø for Brann

Aviser, tidsskrifter og møterom er for tiden fulle av meninger om og rundt Sportklubben Brann.

Alle her i Bergen har en mening om Brann. Senest mandag var jeg innom den lokale butikken. Innehaveren kunne fortelle meg at han ser frem til neste år når Ny-Krohnborg skal ta i mot Brann på Krohnsminde. "De går jo konkurs, så de må begynne igjen i 3. divisjon," sa han.

Men Sportklubben Brann går ikke konkurs. Det er omtrent det eneste vi vet. Hva som skjer med Brann ASA er et åpent spørsmål, men Sportklubben kommer til å overleve i en eller annen form. Enten det er i eliteserien eller 1. divisjon. Det bringer oss til neste problemstilling. Brann er i akutt nedrykksfare.

Det blåser kraftig rundt ørene på trener Teitur Thordarson for tiden. Spesielt

etter nederlaget på Bryne har treneren fått det meste av skylden. Vel har Teitur utvilsomt sin del av ansvaret for det som har skjedd, men det er ikke til å komme fra at det er spillerne som er ute på banen. Det er spillerne som skal prestere.

Brannsupporternes stille protest på Bryne var først og fremst en aksjon mot spillerne. Ingen forlanger at spillerne skal bli bedre over natten. Faktisk er det ingen

som forlanger at de skal være gode i det hele tatt. Men det forventes og forlanges at de skal gjøre sitt beste. Det gjør de ikke. Innsatsen er fullstendig fraværende.

Når Brann slipper inn mål, reagerer spillerne med et skuldertrekk. Med unntak for Geirmund Brendesæter og Tommy Knarvik, ser ikke noen av spillerne ut til

å bry seg i det hele tatt. Det er neppe tilfeldig at disse to er Branns beste spillere denne sesongen. Vi har sett mot Molde, Rosenborg og Stabæk hvor gode Brann kan være når innsatsen er der. Kanskje det ikke er like gjevt å spille mot lag i feil ende av tabellen?

Vi har lært oss at vi aldri kan forvente oss at Brann vinner. Men vi forventer – nei, forlanger – at spillerne gir alt de har og litt til for saken. Det på papiret dårligste laget Brann noen gang har stilt opp med i en toppseriekamp, vant 1–0 over Vålerengen i Oslo sommeren 2000. Begrunnelsen? Innsats, innsats og innsats.

Gi meg heller Morten Kolseth og Kjetil Norland med livet som innsats enn dyrkjøpte trøndere og andre utlendinger som tydeligvis ikke bryr seg om hvordan det går med Brann.

Man skal gjøre seg fortjent til å bære den røde drakten. Det skal gjøre vondt!

Av Lev Yashin

Annonse:

NORGES FØRSTE ROMAN DEDIKERT EIT ELITESERIELAG! BRANN, SÅ KLART!

KVA ER DET MED SPORTSKLUBBEN BRANN?

Fotballklubben som til tross for nedstøva premieskap har det fasteste grepet om publikum i Tippeligaen.

KVA ER DET SOM GJER AT SUPPORTERANE FRÅ BERGEN ER DEI MEST ENGASJERTE PÅ DEN NORDLEGE HALVKULA?

Supporterar som dess lengre dei må vente på trofea, blir sterkare og sterkare i trua på at ein dag...ein dag...

Boka DEN BRENNANDE SITAREN svarer på desse spørsmåla gjennom å følgje klubben via eit supportersinn sine opp- og nedturar med klubben gjennom Tippeligasesongen 2001. Sesongen som endeleg skulle bli krona med eit seriemeisterskap, etter at klubben tok sølvmedalje året før.

Via eit sterkt usakleg Brannengasjement får vi vere vitne til euforisk sigerkjensle, kjærleik og hat og blod som er tjukkare enn vatn.

I tillegg er DEN BRENNANDE SITAREN prega av ei rekke med treffsikre observasjonar frå utanomsportslege forhold i samfunnet.

Boka kan kjøpast i Brann-butikken

Vinnerlaget fra BST-Øst.
(Foto: www.kanari-fansen.no)

Supportercupen 2002 fant sted i Lillestrøm lørdag 7. september.

Her møttes totalt 48 herrelag og seks jentelag til hard kamp for å forsvare sine supporterklubber. Brann Supporter Team er selvsagt alltid klar til kamp, og hadde i år to lag fra vest og et fra BST-Øst. I herreklassen var det Kanarifansen som var tittelforsvarere, men klarte ikke å forsvare æren fra i fjor. Det var derimot "bergenserne fra BST-ØST" som til slutt dro lasset i land og ble årets vinnere av Supportercupen.

I jenteklassen stilte BST (Bare Søte Tøser) med et svært amputert lag. Det var bare 5 jenter, det skulle være minimum 7. Men med hjelp av to fantastiske Start-jenter klarte jentene å vinne puljen og avanserte med glans til semifinalen. Der tapte de mot Stabæk-jentene.

Alt i alt så gjorde BST en meget brukbar innsats i årets supportercup, til tross for det høyst unødvendige regnværet som øste ned over Lillestrøm. Målet fremover må bli å forsvare årets seier!

Av Åse-Norunn Oen

Lene smiler selv om vi tapte semifinalen.

Guttene slapper av etter kamp.

Litt av poenget med supportercupen er å møte andre lags supportere. Disse to Start-jenter hjalp vårt jentelag som manglet spillere.

Vår egen Kjetil «Tippetuppen» har fått sin første fan blant Stabæk-jentene.

Hele jentelaget samlet

supportercupen 2002

d/2m / (Foto: Brecht/Brecht Foto)

Fotball- og spilleavisen TIPS gir deg alt av nyheter, spilleroverganger, skader, suspensjoner, tabeller, resultater og fakta i norsk og internasjonal fotball. Gode analyser og spilleforslag på samtlige odds- og tippekamper finner du også.

TIPS utkommer hver tirsdag og fredag. Du finner avisen hos din tippekommisjonær, men du kan spare gode penger ved å tegne et abonnement. Abonnement tegner du ved å ringe vår kundeservice på tlf. 22 58 54 41 eller klikk deg inn på www.tips.as.

**Hold deg
orientert
om norsk og
internasjonal
fotball!**

Vår fremtidskorrespondent, Alexander Osdal, har foretatt en reise med Brødrene Dals tidsmaskin. Han har sendt oss et brev fra 2012:

De viktigste hendelsene i 2012-sesongen

Etter Brann ASAs konkurs i januar 2003 overtok SK Brann aksjeselskapets gjeld ved en feiltagelse. Dermed gikk SK Brann konkurs i april samme år.

SK Brann måtte derfor starte på nytt i 7. divisjon i mai 2003. Et nytt aksjeselskap ble dannet samtidig. De kalte seg Brann ASA Relansering, eller Brann ASAR på folke-munne. Etter ni sesonger med kvalifisert motstand som Førstilt, SK Mann og Orion, er vi i 2012-sesongen endelig tilbake der de fleste mener vi hører hjemme: I 1. divisjon! Egentlig skulle vi spille 1. divisjon allerede i fjor, men noe rot med dommerkortene i siste serierunde 2010, gjorde at vi havnet på samme poengsum og målforskjell som Hovding. Vi stilte sterkt redusert til den avgjørende loddtrekningen og var i realiteten sjanseløse. Hovding vant suverent. Brann stiller til 2012-sesongen med et forsterket BST-lag.

Mandag 9. april 2012:

Mindre enn en uke til seriestart, og Brann står fremdeles uten trener. Direktør Bjørn Dahl henter inn Ivar Hoff, fordi vi trenger en trener som kjenner klubben fra før, og fordi Hoff er en fargeklatt som kan skape fornyet interesse rundt sportsklubben.

Søndag 15. april:

Serieåpning mot Vålerengen. Partoutkortsalget har økt fra ca. 2000 i 2. divisjon, til 3563 i år. Ikke minst takket være at markedssjef Kristian Jæger endelig har fått gjennomslag for sin ide om å selge partoutkort på GAIA-bussene. Men kanskje mest fordi parkeringsvaktene har begynt å skrive ut partoutkort i stedet for bøter. Noe som har gjort at problemet med feilparkering i Sentrum nesten har forsvunnet. Brann vinner kampen 1–0 etter scoring av Brannbutikksjef Johnny Korneliussen.

Søndag 22. april:

Årets første bortekamp: Molde FK på RGI Stadium i Ålesund. Som kjent flyttet MFK til sunnmørsbyen foran 2011-sesongen, fordi publikumsgrunnlaget var større der. 30 000 seter kan kanskje virke litt mye for

en klubb som trekker ca. 2500 i 1. divisjon. Men stadionet er fint det! Ligner på gamle Loddefjord Torg med sine oransje bølgeblikkfasader. Brann taper 1–3, noe som gjør at Brann føler seg tvunget til å forsterke stallen. Trevor Morley blir leid inn fordi han kjenner miljøet fra før. I tillegg hentes Paul Gascoigne inn med økonomisk millionhjelp fra Fotballpuben, som setter som betingelse at Gazza utelukkende bruker "Fotikken" som sitt stamsted før kampene. En investering som puben uten tvil vil ha tjent inn i løpet av en uke.

Søndag 6. mai:

Ny bortekamp. Denne gang mot Wimbledon som også i år skal spille halvparten av hjemmekampene på Molde Stadion. Kampen ender uavgjort, 3–3.

Mandag 14. mai:

Alta–Brann spilles kl. 02.38 på nybygd Midnight Sun Park i Alta. Kamptidspunktet ble valgt fordi Alta ønsket å få testet sitt nye flomlysanlegg. Og siden dette var i mai, var dette det eneste tidspunktet det ville være noen vits å bruke flomlys. Brann vinner 3–0 og ligger suverent på toppen av tabellen – på soleklart bedre alfabet enn Brattholmen.

Tirsdag 29. mai:

Bjørn Dahl legger frem de fem gjenstående alternativene til lokalisering av et nytt Brann Stadion. De aktuelle stedene er Knarvik, Klokkarvik, Herdla og en fin gressplen utenfor Lysekloster. Som et femte alternativ er Bjørn Rune Gjølstens forslag om å bygge Brann Stadion i Wimbledon. Arkitekter har allerede tegnet stadionet, og det ligger an til å bli 14 løpebaner og en flott travbane rundt løpebanene. Stadionet vil bli bygget uten tak for at publikum skal ha fritt utsyn til olympia-hoppbakken som skal bygges i svingen. Tribunene skal bare ha 50 000 sitteplasser, for å gjøre det ekstra intimt. Dahl uttaler at med en slik kapasitet, kan man endelig få oppfylt drømmen om å arrangere konserter med internasjonale storheter som Sven Ingvards og Rune Rudberg.

Onsdag 30. mai:

Cupkamp borte mot Flaktveit. Vi fylte opp hele linje 80 og så Brann vinne en overbevisende 1–0-seier etter straffekonk. Etter

kampen fikk vi bank av Flaktveit-gjengen på Ulvedalen Torg. Spesielt Trude og Renate var skumle, for de lugget og spyttet på oss. De er jo helt ville! Jeg må innrømme at jeg ikke har vært så pissredd siden fire jenter fra Anakonda-gjengen kom løpende etter meg og 30 andre Brann-supportere på vei til kamp mot Sælemyr 2 på Oasebanen i 2004. Crazy gjeng, det der!

Torsdag 9. august:

Brann–Sogndal. Kampen spilles allerede kl. 10.25 fordi kampen skal gå på TV Norge. Kamptidspunktet ble flyttet på en dags varsel, fordi tv-selskapet ønsket at kampen skulle dra seere til reprisen av 26789. episode av Glamour i pausen. 2. omgang kom imidlertid ikke i gang før etter 29 minutter, slik at såpeprogrammet og påfølgende reklame skulle bli ferdig før kampen begynte igjen. Brann taper 2–3 og måtte med det se seg forbigått av Kvernbit.

Torsdag 27. september:

Brann er kommet med i UEFA-cupen som tapende cupfinalist, ettersom vi (som vanlig) møtte Rosenborg i cupfinalen i 2011. Vi slår ut Real Madrid 4–2 sammenlagt, etter 2–1-seier både borte og hjemme. Bergen er atter en gang i ekstatisk Brann-rus. Skåret i gleden er at Rosenborg går videre til Mesterligaen for 18. år på rad. Men mange Brann-supportere puster lettet ut når Azar Karadas proklamerer at han aldri kan tenke seg å spille for noen annen norsk klubb enn Rosenborg.

Mandag 22. oktober:

Azar Karadas får sparken fra Rosenborg, fordi han med sine 31 år er for ung og urutinert til å kunne satses på i umiddelbar fremtid. Karadas går til Brann fordi han mener å huske at han hadde så mange venner blant fansen og fordi han alltid har hatt en drøm om å få spille for Brann. Han feirer overgangen med å gå i bar overkropp og vise muskler på fjortisdiskoteket Exodus, og sier til BT at han aldri kan tenke seg å gjøre noe annet enn å gå i bar overkropp og vise muskler på fjortisdiskoteket Exodus.

Tirsdag 23. oktober:

Samme Karadas kommer tilfeldigvis over et BA fra august 2002. Der er det et bilde av noen Brannspillere i bar overkropp. Han får

sin agentfetter Karad Jackass til å lese artikelen høyt for ham, og det går etter hvert opp for tyrkertrønderen at Brannspillerne har et ti år gammelt forbud mot å posere i bar overkropp. Han annullerer derfor kontrakten, og går gratis til Gneist i 4. divisjon. I Fanaposten uttaler Karadas at han aldri kan tenke seg å spille for noen annen klubb enn Gneist, og at de uten tvil har landets beste supportere. Senere samme dag kommer han på kant med Gneist-treneren fordi han nekter Karadas å være keeper, og uttaler at han heller vil bli solgt enn å måtte være utespiller.

Torsdag 25. oktober:

Brann ryker ut av UEFA-cupen med 0–3 sammenlagt mot cupvinneren fra den nå selvstendige øyen Guernsey i den engelske kanal. Guernsey hadde gått videre til 2. runde i UEFA-cupen etter at deres motstandere både i kvalikrunden og 1. runde, hadde blitt diskvalifisert på grunn av publikumsopptøyer. FC Guernsey North fikk dermed

gleden av å ydmyke Brann som i forrige runde hadde slått ut Real Madrid. Som et plaster på såret, ryker Rosenborg 0–11 borte mot Auxerre i Mesterligaen, og har med det tapt 43 bortekamper på rad i gruppespillet.

Søndag 28. oktober:

Brann slår Åsane 1–0 i siste serierunde på et fullsatt Arken Steen & Strøm City Nord Stadion. Målscorer var veteranen Trevor Morley, etter innlegg fra oldtidsminnet Geirmund Brendesæter. Dermed er Brann endelig klar for Tippeligaen etter ti sesonger i lavere divisjoner.

Samme dag fører Bent Skammelsrud (46) Rosenborg til sitt 21. strake seriemesterskap. De måtte vinne siste kamp for å ta gull, og scoret det avgjørende 4–3-målet mot Smart Club Lyn Oslo 23 minutter på overtid. Stillingen ved ordinær tid var 3–0 til Lyn, og det var egentlig bare lagt til to minutter. RBK-trener og NFF-president, Nils Arne Eggen, uttaler at dommeren hadde fått

instruks om å la kampen gå til RBK lå foran, slik at serien kunne få en rettfærdig vinner.

Tirsdag 29. oktober:

Gleden over Branns etterlengtede opprykk til Tippeligaen, blir meget kortvarig. De fleste klubbene er på konkursens rand grunnet Rosenborgs overlegenhet. Ingen gidder lenger å følge med på en liga der vinneren er gitt på forhånd. Da RBK dessuten var eneste klubb som oppfylte NFFs krav om 500 millioner i banken, samt en hjemmebane med minst 35 000 sitteplasser, hadde man ikke noe annet å gjøre enn å legge ned Tippeligaen. Seriemesteren skal heretter avgjøres ved loddtrekning mellom det laget som har flest seriemestertitler og det laget som har mest penger i banken.

Alexander Osdal

Etter streiken

I sommer ble den første streiken i norsk fotball gjennomført. Selv etterpå driver NISO videre sin kampanje for å ta fra de «fattige» og gi til de spillerne som allerede i utgangspunktet er best stilt. For en fagorganisasjon i LO bør dette virke som en noe merkelig oppførsel.

Ved siste telling var det rundt 20 av NISOs fotballspillende medlemmer som var arbeidsløse. Så vidt vi vet dreier dette seg om fem prosent av den totale mengden fotballspillere i NISO. For NISO er dette tilsynelatende ikke viktig. Viktigere er det å forsterke Bosman-dommen og fjerne EU/UEFA-vedtaket om kompensasjon til klubbene som har utdannet spillere ved overganger. At dette også skaper tapere og arbeidsløse spillere, ønsker NISO å kompensere ved å tro på julenissen.

Ruin for klubbene

Det har vært forstemmende å se NISOs rolle de siste månedene. Hele fotball-Norge trues av tunge økonomiske realiteter. Nettopp spillernes lønninger er det som velter klubbene og aksjeselskapene. I denne situasjonen – hvor en hver arbeidstakerorganisasjon ville vært opptatt av å berge arbeidsplasser – er NISO i media

mest opptatt av enda større overføringer fra de hardt prøvede klubbene til allerede vel gasjerte spillere.

For NISO virker det som det viktigste er at en hver fotballspiller på toppnivå i Norge skal få en lønn som han kan pensjonere seg på. For klubbene må dette fortone seg som en bisarr problemstilling når de sliter som de gjør med å få endene til å møtes i det hele tatt. For mange klubber vil det i årene fremover være naturlig å tenke som Bodø/Glimt: Vi har ikke råd til å ha en stall hvor alle skal leve av fotballen! At ikke NISO ser hvor fotballen står er en evig gåte!

Spesielt ille blir det når spillerne forlanger å bli behandlet som ordinære arbeidstakere på alle områder. De vil ha anledning til å bytte arbeidsgiver etter ønske. Samtidig vil de heve skyhøye lønninger for noen timers arbeid.

Innholdet i fotballen

Spillerne ser på jobben de gjør som det viktigste innholdet i fotballen – definert som en underholdningsindustri. De er artistene som skaper hundrevis av millioner i inntekter til norsk fotball. Jeg vil ikke undervurdere rollen spillerne har. Det er klart det er viktig for en klubb å ha artister og spillere som trekker publikum. Det hadde heller ikke vært noe fotball for oss andre uten spillerne. Men det blir selvsagt helt feil når spillerne ignorerer det faktum at de står på skuldrene til tusenvis av frivillige som har gjort en jobb blant annet for

at de skal kunne få anledning til å bli så gode at de kan leve av hobbyen sin.

Mange NISO-organiserte spillere viser en enorm arroganse i forhold til de tusenvis av mennesker som gjør en stor, ubetalt innsats for fotballen. Når familien Riise vil gå til retten for å få tak i noe som for dem er småpenger fra den klubben som gjorde karrieren til rødtoppen mulig, blir det bare nok et eksempel på spillere hvis ego er for oppblåst til å ha forståelse for noen av de andre i fotballen.

Hva streiken ga

NISO ynder å gi inntrykk av at streiken styrket dem og gjorde at NISO «omsider» ble tatt alvorlig. For mange i supportermiljøene ble streiken i stedet en bekreftelse på flere uheldige ting.

- Spillerne setter konsekvent seg selv foran både klubb og supportere
- Spillerne kjenner ikke betydningen av fremmedordet solidaritet*

I ettertid har NISO kun vist stolthet over dette – ingen anger. Kanskje viser streiken ikke at NISO har blitt en faktor å regne med, men at organisasjonen i dagens form har utspilt sin rolle?

* For våre lesere i spillerstallen og andre NISO-medlemmer: Solidaritet betyr å stille opp for hverandre og spesielt for de som ikke har det så godt som deg selv

Av Per Arne Flatberg

Ut på tur...

MOSS: Etter kampen var det enkelte som fant det for varmt i Moss, og nærmeste badested var denne fontenen.

Borteturene dette året har vært både opp- og nedturer, kanskje mest det siste. Det skjer likevel alltid noe på turene og supportergruppen blir sammensveiset både i bussen, på puben, i fontenen og på tribunen. Prøv selv!

MOSS: Her har minibussen fått motorstopp ved Flå. Det viste seg å være tomt for diesel...

MOSS: Når bussen endelig kom fram til Moss, steg stemningen flere hakk i det fine været.

MOSS: BST hadde med seg flagg...

MOSS: ... det samme hadde kråkesvingen.

MOLDE: Årests første bortetur hadde en klar overvekt av jenter. Her ser vi Hansine, Tobine og Jonita i godt humør. Bildene er tatt før kampen.

MOLDE: Brann-supporterne fant noe å glede seg over, på tross at kampen endte med tap. Vi var også godt fornøyd med stemningen vi laget på tribunen. Siden gikk det litt dårligere...

Den 12. mann 4/2002

Det gjelder å ha is
i magen når det
begynner å gå
hett for seg
på banen ...
og tribunen.

Prøv Balltop
Sjokolade-is
med maccadamia-
nøtter neste gang
fotballfeberen
setter inn!

HENNIG OLSEN
Kremen av iskrem

SOGNDAL: BST hadde som vanlig med seg nok av flagg...

SOGNDAL: ...mens Sogndal sin Tifo var av det mer beskjedne slaget.

SOGNDAL: Supporterbandet d12m lager stor stemning på vorspielet på Studentsenteret før kampen.

SOGNDAL: Avreise på Strandkaiaen.

SOGNDAL: Per Arne, Johnny og Bjarte hedrer byen og laget før kampen.

SOGNDAL: Utagerende festing på båten...

SOGNDAL: God stemning på tribunen. Spesielt etter kampen da Tommy sikret seieren rett før slutt.

BRYNE: Unge Jørgen Rørtveit var den eneste som var fornøyd med turen til Bryne. Trangt plassert mellom Cathrine Langøy og Therese Ebbesvik, opplevde han å være midt i smørøyet. BST-styret har fått inn forslag om at det heretter skal være mulig at tre presoner bestiller et dobbelt bussete. Men det er litt uklart om dette skal være billigere, eller om det blir betraktet som et ekstra gode.

BRYNE: Når turen blir for lang er det godt å ha et fang å hvile på.

BRYNE: Etter kampen markerte BST sin misnøye med en stille demonstrasjon.

BRYNE: Martin Knudsen og de andre spillerne fikk en lang tur til bussen.

Englandsgjester på tribunen

STADION: 16. mai var det besøk av seks Rotherham United Supportere i Bergen. De hadde noen fine dager i byen (selv om de så oss tape). Her ser du dem på plassene sine i Hansavingen.

STADION: Etter kampen hadde vertskapet (brødrene Hjørtøy) ordnet det slik at de fikk besøke Brann sin noe gamle, men ganske store premiesamling.

Tor Thodesen: Står vi sammen, klarer vi dette!

Innledningsvis må jeg si at jeg har vurdert fram og tilbake hvorvidt det ville være riktig av meg å bidra i «Trenerspalten» i et medlemsblad hvis styre har sendt ut pressemelding at de ikke har tillit til meg (oss).

Det kan vanskelig tolkes på noen annen måte enn at styret mener at jeg bør ut av jobben, på den ene eller andre måten. Når jeg likevel velger å skrive dette er det fordi det gir en mulighet til å nå litt flere enn bare de som sitter i dette styret, og fordi de tilbakemeldingene vi har fått fra en rekke medlemmer kan tyde på at ikke «alle» hadde rukket å uttale seg når den nevnte pressemeldingen ble sendt ut to timer etter tapet på Bryne....

I skrivende stund er det en uke fram til neste kamp, mot Viking hjemme. Etter en elendig periode som kulminerte med braktapet på Bryne, føler vi at vi er i ferd med å snu trenden. Om det er godt nok og tidsnok, vet dere litt mer om når dette leses. I dag er det vanskelig å se for seg at dette ikke kommer til å bli spennende til siste minutt.

Årsaken til at vi har havnet i denne situasjonen er selvfølgelig sammensatt. En avgang på 20 spillere siden starten av 2000-sesongen er en ikke uvesentlig årsak, en reduksjon i våre sportslige budsjetter med 17 millioner i samme periode en annen. Dette er fakta som vi som trenere må forholde oss til – uten å klage... Så blir spørsmålet: Hva gjør vi med det? Får vi det beste ut av de spillerne og de midlene vi faktisk råder over? Det er jo åpenbart at mange mener «nei». Blant dere og ikke minst i deler av pressen. Vi kan bare håpe at de som nå slakter ethvert tiltak vi iverksetter, har skaffet seg nok bakgrunnskunnskap før de gjør det. Skjønt det må være lov å spørre, all den tid dette gjøres nærmest konsekvent og alltid før det har gått såpass tid

at det er forsvarlig å evaluere. Det blir som å pipe på en ny spiller i det han kommer inn på banen.

Jeg har vært i klubben i snart tre år. Kort tid nok til fortsatt å kunne se ting litt fra utsiden, lenge nok til å se hvordan endel mekanismer fungerer. Fortsatt

divisjonen. Og langs veggene på stadion smyger deres lakeier, enda ikke ute av saggebuksene. Mon tro om det vanker ekstra belønning hver gang man henger ut noen?

Noe av det som bekymrer meg mest akkurat i disse dagene er hva denne fatalistiske holdningen gjør med spillerne våre. Klarer de å ta en kamp ad gangen og fokusere alt på hvordan vi skal kjempe Viking i senk neste mandag, eller lar de seg ubevisst prege av «alle» rundt seg som sier at dette blir tøft, dere har det tøffeste programmet igjen, kvalik er det eneste dere kan håpe på osv. Jeg grøsser med tanke på hvor mange slike input de kan få i døgnet kontra den muligheten vi har til å si: Tenk kun på neste kamp!

Det bergenske publikum har i lang tid hatt status som det beste i Norge. Når det gjelder antallet syngende supportere må vi tåle tøff konkurranse både fra Klanen og Kanarifansen, men som en by bakom sitt lag er Bergen fortsatt suveren i Norge, i mine øyne. Derfor er det viktigere enn noen gang at vi står sammen. Til de som ikke klarer å unngå å gi enkeltspillere og laget negative tilrop i de kampene som er igjen, vil jeg si dette: Dersom du elsker Brann, bli hjemme! Alle må forstå at det siste vi trenger nå er «supportere» som gjør seg til lagets fiende.

Står vi sammen, klarer vi dette. Resten kan vi prate om etter sesongen.

Tor Thodesen

forundrer det meg at så mange har en nærmest fatalistisk innstilling til Brann. En slags forventning om at det tilslutt går rett til helvete! Uansett hvor mye bra som eventuelt måtte skje i mellomtiden... I så henseende har spesielt en av avisene i byen virkelig kommet ut av skapet denne sesongen. I den sportsredaksjonen håndteres pennen med omtrent like stor nøyaktighet som ballen ble behandlet av de samme i gamle dager, etter sigende ikke godt nok for den øverste

Ut å reise med BA

Bli med du også...

Svært mange abonnenter har benyttet seg av gunstige

ferietilbud fra BA

Det har også kommet til mange nye abonnenter.

Dette er gøy!

Det vil komme flere

gode reisetilbud

utover høsten

Lansering av

«mobilpakke»

er rett rundt hjørnet.

Vent i spenning...

tilbud
reiser
konkurranser
flotte premier
for hele familien
BA hver dag

Det eneste du trenger å gjøre for å ta del i godene, er å abonnere på BA.

Ring i dag:

55 23 50 23

Alle BA abonnenter er automatisk medlemmer!

Panelet bestod av Tom Johannessen, Silje Nordtveit, Agnethe Paulsen og Per Arne Flatberg.

Få ville diskutere supporterpolitikk på medlemsmøte

Det har i løpet av denne og tidligere sesonger vært mange til tider heftige diskusjoner om hva BST skal stå for og hvilke spilleregler vi bør følge i enhver situasjon.

I denne anledning valgte styret å sette sammen en komité på fem personer som skulle utarbeide et forslag for retningslinjer for det sittende styret og fremtidige styrever. Dette ville hjelpe styret i den forstand at det vil bli lettere å ta avgjørelser i saker og at de kan forsvare valgene sine ved å ha noen prinsipper å henvise til. De fem personene var noen representanter fra styret og noen BST-medlemmer utenfor styret. Alle ble valgt med stor omhyggelighet for å få best mulige mangfold i synspunkter.

Komiteen fremla et såkalt supporterpolitisk manifest, som utløste en lang rekke med synspunkter og debatt på internett – det meste anonymt. Styret ønsket å engasjere medlemmene i debatt om supporterpolitikken, og kalte inn til medlemsmøte om dette. Her ble likevel frammøtet – 30–40 medlemmer – langt mindre enn engasjementet på internett skulle tilsi.

Lederen for Brann Supporter Team, Silje Nordtveit, åpnet møtet med en kort forklaring om hvorfor møtet fant sted.

Deretter ble manifestet gjennomgått punkt for punkt. I all hovedsak gav medlemmene sin tilslutning til prinsippene og uttrykte stor tilfredshet med at dokumentet var blitt utarbeidet.

Når det gjaldt punktet om at BST verken ønsker å hente bosmanspillere til Brann eller at noen av våre spillere skal gå som bosmenn til andre klubber, ble litt flere nyanser trukket fram. Det ble blant annet påpekt at spillere som ikke får fornyet kontrakt med sin gamle klubb, står i en annen stilling enn dem som sier nei til ny kontrakt for å kunne putte mer penger i egen lomme. Et annet poeng er at det behøver ikke bare være økonomiske grunner til at en spiller drar fra Brann som bosmanspiller. Hensyn til familien kan være et moment.

Punktet om at BST skal arbeide for sine medlemmers beste, bl.a. i form av tribunefasiliteter og sikkerhet, avfødte en del kommentarer. På følgende områder kom det konkrete forslag til forbedringer i praksis: Utbedring av Store Stå-tribunen; skjerpet håndheving av egen tribunesek-

sjon for bortesupportere; og sikkerhetsansvarlige som er mer lydhøre for råd fra supporterne.

Under punktet der BST tar avstand fra oppmikking av supportere, musikk under kampene og forsøk på å lage en underholdningsramme rundt kampen som tar over fokus for kampen, kom det også fram en del ønsker om forbedring av praksis. Flere gav uttrykk for stor irritasjon over den såkalte "trommemannen" – som etter sigende Radio 1 står bak, og det var bred enighet om at BST må arbeide for å få slutt på dette. Det samme gjelder listepopen som gjaller over Stadion både før, under og etter kampene. Mange etterlyste i stedet Brann-sanger. Det ble påpekt at siden Brann faktisk har kontroll og veto rett over hva som spilles over høytalene, bør dette være noe BST kan arbeide for å få til. Ellers ble det ytret kritikk over måten storskjerm er forsøkt brukt for å «skape» stemning, f.eks. ved kommentarer som «corner er mål».

Av Agnethe Paulsen

For stor – for liten – for god – for dårlig...

Brann har hatt store problemer med å justere størrelse og innhold på stallen i årets sesong. På enkelte tidspunkt har vi ikke hatt mer enn 12 friske «tippeligaspillere» i stallen. Situasjonen er et resultat av dårlig ledelsesarbeid.

Ta en titt på lagbildet fra sesongstart. Unormalt store deler av dette laget er borte. Spillere er enten gitt vekk for å spare penger (Thomas Razanauskas, Sergei Terehov, bl.a.), solgt for å tjene penger (de to «proffene» i Austria Wien og Rosenborgs vingtalent), eller gitt vekk fordi ingen lenger tror de vil slå til i eliteserien. Stallen krympet så kraftig at vi i enkelte kamper i år ikke har hatt en eneste spiller på benken som har startet en kamp i eliteserien. Det sier litt om situasjonen når det gjelder rutine. Det forklarer også mye hvorfor Brann har prøvd å kjøpe seg rutine underveis i sesongen.

Sett fra utsiden kan det virke som om en liten stall gjør mulighetene større for lokale unge spillere. I virkeligheten er det ikke det som skjer. De to TT-ene i Branns trenerteam er livredde for å svekke rutinen i laget ytterligere. Derfor velges spillere som fotballmessig sett ikke har like mye å tilføre som en del av klubbens unggutter – fordi de har rutine på høyt nivå. Samtidig skal det til en hver tid bevises at spillerne som hentes inn utenfra holder mål. De får gjerne åtte-ti kamper på seg før de eventuelt blir avskrevet som fiasko. (For noen synes ikke dette å skje i det hele tatt. Selv om de kan virke ubrukelig kan man mistenke at de er blitt prestisjenavn for treneren. Spillere som skal brukes uansett.) For en juniorspiller dreier det seg kanskje om ti minutter for å bevise noe.

Pisser i buksen

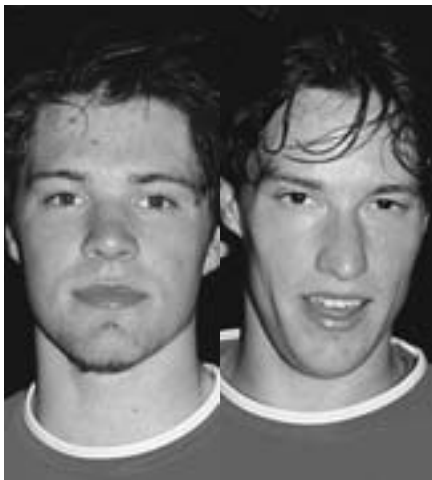
Branns slakt av egen stall har vært en operasjon som minner mye om å pisse i buksen for å holde seg varm. Samtidig som vi har kvittet oss med mange spillere, ble vi etter hvert tvunget til å hente inn nye. En stall som tidligere var overbefolket, var blitt så tynn at det ødela både trening og kamper. Løsningen ble (som så mange ganger før) å bruke penger på spillere utenfra. Ingen av dem har blitt den dundrende suksessen vi kunne håpet på. Noen har vist at de holder tippelianivå.

For andre er det vanskelig å si hva som vil skje. Spillerkjøpene har ikke vært i nærheten av den suksessen Tennfjord oppnådde med sin lommebok i 1998. Det er kanskje ikke så rart heller. Summene som har vært brukt, hadde ikke rukket til en av guttene vi hentet i 1998.

En spiller i den svenske serien sier det treffende etter mange år i Allsvenskan: «Jeg kan telle på en hånd de spillerne som har vært på prøvespill som er bedre enn de talentene vi alt har i klubben.»

Hva har skjedd?

Det er ikke lett å være Brann-leder. For hvorfor skal det satses på spillere ingen lenger har tro på? En Marcus Bakke eller

Joachim Hagabakken? Kanskje for å ha en komplett stall. Å komponere en slagkraftig stall er fryktelig vanskelig. Den skal inneholde en klar førsteellev. Samtidig skal man helst ha flere gode alternativer på de fleste plasser. Vel og bra. Men spillere blir fort misfornøyde når de ikke får spille. Direktørene og blårussen har store problemer med å forstå hvorfor vi skal bruke millioner på spillere som ikke er klare valg på A-laget. Resultatet er tydelig.

Endret virkelighet for alle

Også for de nest beste er situasjonen uhel-

dig. Brann 2 i andre divisjon har i storparten av sesongen vært et nesten rent juniorlag. Vanligvis har seks til ni av de elleve vi har mønstret, vært juniorer. Godt er det – for med motivasjonen mange av A-spillerne har for Brann 2-spill hadde det gått rett ned i tredje divisjon. Hva er konsekvensen av at alle de beste juniorene spiller alle Brann 2-kamper? Det er at de må hvile på juniorkampene. Hvem setter vi inn i stedet? Ofte har det vært guttespillere. Det verste eksempelet så vi i bortekampen mot Stords juniorer, der vi bare hadde med fire juniorer. Resten av stallen var guttespillere etter at Brann 2 hadde spilt borte i Grimstad kvelden før. Som Patrik Hansson uttrykte det: «Vi manglet 16 av våre beste spillere.»

For utviklingen i klubben er dette selvsagt utmerket. De beste innenfor hvert årstrinn får hele tiden tøff matching og utvikler seg til å bli bedre fotballspillere. Samtidig er det selvsagt tøft for en 14-årig guttespiller å møte kraftige 18-åringer på banen. Problemene med dette er at vi er en del av et seriesystem. Det er viktig å holde plassen – enten det er A-laget eller Brann 2. Nedrykk er ikke bare en økonomisk katastrofe. For den sportslige utviklingen er det noe som vil sette oss langt tilbake.

For travelt

Isolert sett er det forståelig at Brann kvitter seg med spillere som ikke inngår i fremtidsplanene. Det er derimot mindre forståelig at dette gjøres midt i sesongen, og i det omfang vi har sett i år. Det er ikke sikkert at noen av spillerne som har gått, hadde hatt noe å bidra med, men de hadde styrket stallen og gitt oss muligheten i kamper som den mot Rosenborg der det ble farlig tynt på slutten. Spillere med erfaring fra start i mange tippeligakamper er nyttig når det butter imot. Dessverre er de borte alle sammen.

Av Per Arne Flatberg

Brannbutikkken har stort utvalg av supporterereffekter!

Svart Brann bag m/ brodert Brannlogo, finnes i tre størrelser.
Kr. 549,- (bilde) 449,- 349,-

Mitt hjerte genser, trykket på begge sider. St. 4-6, 8-10, 12-14
kr. 199,- s-m-l-xl-xxl kr. 250,-

Brann genser fra Umbro. St. xs-s-m-l-xl-xxl kr. 499,-

Brann ølglass 0,5l m/ Brann og BST logo. Kr. 49,-

Brann toalett veske m/brodert Brannlogo kr. 249,-

Brann håndduk Stor m/ Brann logo kr. 99,-

Brann magetaske m/brodert logo kr. 249,-

Brann bøker. Offisiell årbok 2001.
Kr. 198,- Brann et århundre i bilder.
kr. 298,-

(Alle foto: Brecht/Brecht Foto)

Brannjakke m/brodert Brannlogo
kr. 1449,-

Brann lommebok,
Klemmepung og dollar-
pung. Kr. **20,-/49,-**

Brann hettegenser barn. St 110-120, 130-140,
150-160, kr. **250,-**
Brann "63" drakt hjemme m/ br. logo kr. **299,-**
Pique rød m/ Brannlogo kr. **200,-**

Diverse Brann
T- skjorter.
Fra kr. **100,-**

Brann Hettegenser voksen, m/
trykk foran og bak. St. m-l-xl-xxl
kr. **349,-**

Brann sponsor College.
St. 4-6, 8-10, 12-14, kr. **199,-**
s-m-l-xl-xxl. Kr. **250,-**

Brann è best skjerf kr. **100,-**. Svart Brann lue m/brodert
logo kr. **99,-** Brann bøtthatt m/ hvit kant og brodert
logo. kr. **100,-**. Mini skjert bil m/sugekopper kr. **69,-**

Brann genser. Strikket
Brann genser fra Dale.
St. s-m-l-xl-xxl kr. **699,-**

Brann klokke
m/svart reim
kr. **150,-**

Brannparaply
m/trykket Brann
logo. Kr. **129,-**

Brann krus m/ logo fra
Brann og BST. Kr. **50,-**
kr. **200,-** for 6

I Brannbutikken kjøper du også billetter til borteturer!

Brannbutikken:

Markeveien 11 - 5012 Bergen • Telefon: 55 96 23 35 - Fax: 55 96 24 37 • E-post: bst@bst.no

Åpningstider: Mandag - fredag 11 - 18 (torsdag 11 - 19) • lørdag 11 - 15

Vi leverer
store deler av
supportereffektene
til Brannbutikken.

Klubben som står opp fra de døde

Wimbledon Football Club er død. Men klubben døde ikke av naturlige årsaker. Den ble drept, godt hjulpet av hemningsløse nordmenn. Men opp fra asken gjenopstår det ekte Wimbledon.

Nedturen for Wimbledon FC begynte allerede for elleve år siden da daværende klubbeier Sam Hammam solgte hjemmebanen Plough Lane til kjøpesenterkjeden Safeways. Hammam inkaserte 8 millioner pund for handelen.

Men tross at klubben flyttet inn som leieboer hos Crystal Palace, fortsatte klubben å prestere over evne.

Wimbledon FC var symbolet på alt som er bra med fotballen. De var småklubben som hamlet opp med de store. Med en publikumsoppslutning på grensen til det latterlig lave, var de laget de fem store – Arsenal, Aston Villa, Everton, Liverpool og Manchester United – fryktet mest av alle.

Nå er alt dette borte. Da Kjell-Inge Røkke og Bjørn Rune Gjelsten kjøpte 80 prosent av aksjene i klubben fra Hammam for rundt 20 millioner pund var det klart at de ikke gjorde dette av idealistiske grunner. De ville – og vil fremdeles – ha avkastning på pengene.

Kynisk jævel

Etter Røkke og Gjelstens hadde hatt kontrollen i én sesong – sesongen klubbens eventyrtilværelse i Premier League tok slutt – ansatte de løpergutten Charles Koppel som styreformann. Koppel betalte også ca 3 millioner pund for de resterende 20 prosentene av aksjene i Wimbledon FC. Han har siden blitt symbolet for klubbmordet blant klubbens lojale supportere.

– Koppel er en kynisk og ignorant jævel. Han skyr ingen ting for å få det som han vil. Og han lyger uten å nøle et sekund, forteller Tim Hillier som var medlem av Fans' Forum, en samarbeidsorganisasjon mellom supporterne og klubben. Klubben sluttet å komme på møtene.

Redde klubben?

Koppel har vært sentral i planleggingen og gjennomføringen av "flyttingen" av Wimbledon FC. Mange løsninger ble undersøkt. Dublin, Luton, Reading, Brighton og utallige andre mer eller mindre realistiske forslag. Til slutt landet man på Milton Keynes. MK er en såkalt ny by som stort sett består av utflyttede londonere. Det var den største bosettingen i England uten ligalag. Perfekt for Koppels prosjekt.

Men Wimbledon FC hører hjemme – naturlig nok – i Wimbledon. Likevel godtok FA den 27. mai 2002 klubbens plan om å flytte 12 mil nordover; ut av London og til Milton Keynes. – Det er den eneste måten vi kan redde klubben på, påstår

Kaptein Harry Bassett løfter Southern League Championship etter 3-2 seieren over Dartford 25. oktober 1977.

Charles Koppel, godt støttet av Bjørn Rune Gjelsten og resten av pengemakten i klubben.

Redde klubben? Ville Brann fremdeles være Brann om de spilte hjemmekampene i Haugesund? Ville vi reise dit for å se hjemmekampene våre? Aldri i verden!

– Wimbledon FC i Milton Keynes vil aldri kunne være Wimbledon FC. FA Cup-seieren i 1988, reisen fra non-league til toppen av engelsk fotball, flomlyskvelder på Plough Lane, the Crazy Gang, seirer over Manchester United, Arsenal, Liverpool og Chelsea flytter ikke til Milton Keynes. Det er vi som er Wimbledon. Det vil vi alltid være, sa Marc Jones – grunnlegger av Wimbledon Independent Supporters Association (WISA) til den 12. Mann.

Fornærmelse

Jones hadde sett over 300 hjemme- og bortekamper på rad da FAs skandaløse avgjørelse ble fattet. Det ville aldri falle ham inn å se flere.

– De sier de skal beholde navnet, klubblogoen og klubbfargene selv om de legger ned klubben og starter på nytt et annet sted. Det er ikke mindre enn en fornærmelse mot oss som har støttet klubben i tykt og tynt så lenge vi har levd, sier Jones, som har vært sentral i arbeidet med å starte en ny klubb i Wimbledon.

AFC Wimbledon

Da klubben deres utvetydig vendte dem ryggen, var WISA kjapp med å starte en ny klubb. Allerede 12. juni meldte de klubben AFC Wimbledon inn i FA og startet arbeidet med å finne en liga laget kunne spille i. I dag spiller de i Combined Counties League

– fire opprykk
unna 3. divisjon.
Og det er ingen tvil
om hvem supporter-
ne støtter.

Wimbledon FCs hjemme-
kamper i 1. divisjon, som iro-
nisk nok fortsatt spilles i
London, trekker under 1000 hjem-
mefans. AFC Wimbledon, et lag
atskillig dårligere enn våre lokale stor-
heter Hovding, Ny-Krohnborg, Bergen
Nord og Os, trekker 4000 i snitt.

Den 12. mann var tilstede da AFC
Wimbledon møtte Brimsdown Rovers i
første runde av London Senior Cup
hjemme på Kingsmeadow, som de låner
av Kingstonian FC. Over 3000 var på
plass for å se en særdeles spennende fot-
ballkamp, som til slutt ble vunnet av
hjemmelaget med 5–4 etter straffespark.
Etter ekstraomganger sto det 3–3.
Stillingen ved ordinær tid var 2–2. AFC
Wimbledon utlignet på overtid to ganger,
i beste Crazy Gang-ånd.

Etter år med harde kamper mot norske
eiere, ligaer, fotballforbund og andre
øvrigheter, har det virkelige Wimbledon
– supporterne – fått klubben sin tilbake.
Og arbeidet med å kjøpe tilbake Plough
Lane er allerede godt i gang. Kun 8 mil-
lioner pund trengs...

SHOW ME THE WAY TO PLOUGH LANE

Show me the way to Plough Lane
I'm tired and I wanna go home
I had a football ground ten years ago
And I want one of my own

Wherever I may roam
To Selhurst Park again
You're gonna hear me singing this song
Show me the way to Plough Lane

Av Lev Yashin
yashin@spray.no

Kevin Cooper og Trigger
feirer det første seriemå-
let for AFC Wimbledon
mot Sandhurst Town.

Seier for Bergen sine gutter!

Jeg har hatt mange store øyeblikk med Brann. Men den 27. oktober 2002 vil stå igjen som en merkedag i mine Brannminner. Norges beste juniorlag – Sportsklubben Brann – styrket stillingen ytterligere ved å bli Norgesmestere i Bodø. Suksessen er ingen tilfeldighet.

At juniorene våre skulle vinne cupen kom ikke som noen overraskelse. I den lokale serien har laget vært totalt overlegne, mens seieren i sommerens JET-cup og bruken av juniorene i både eliteserie og andre divisjon sier mye om hvilket kanonlag dette er. Likevel var lettelsen og gleden enorm da dommeren blåste av etter å ha lagt til over fem minutter på et kjølig Aspmyra. Brann møtte solid motstand fra et hardt kjempende, eldre og fysisk sterkere Glimt-lag.

En sentral stamme

For å forstå suksessen Branns juniorer har hatt i år, må vi gå noen år tilbake i tid. For min del begynte historien om dette laget en sommerdag i 1997. Da henvendte laglederen for Branns småguttelag, Edith Blåsternes, seg til BST og lurte på om vi kunne tenke oss å være med å sponse guttene på en tur til Oslo. Vi lot oss ikke be to ganger, og da startet et langvarig forhold mellom disse guttene og BST. Disse spillerne er nå blitt 17 og 18 år gamle og danner fortsatt stammen i juniorlaget vårt.

Trener Patrik Hansson

Spillere har kommet og gått, og det er ikke alle som har klart å henge med. Til gjengjeld har vi fått inn mange nye, flotte representanter for klubben vår. Gjennom årene har forholdet forsterket seg, særlig etter at BST var draktsponsor for laget da de ble guttespillere. Treneren har hele veien vært Patrik Hansson. Foreldre og spillere kan ikke få fullrost «Putte-Patrik» nok, og det er hevet over tvil at hans innsats for Brann har vært avgjørende for å få frem det juniorlaget vi har i år. Samtidig fremhever mange det løftet Mons Ivar har gitt guttene etter at han kom inn i trenerapparatet rundt juniorlaget. Uten tvil har han lært guttene mye om hva som skal til og vært en sterkt medvirkende årsak til at mange av guttene har debutert i eliteserien og at juniorene nå danner kjernen i Brann 2.

Våre gutter

BST har gjennom årene betegnet dette laget som «Bergen sine gutter», og de er virkelig våre. Flere av spillerne har gitt uttrykk for at støtten fra BST har vært viktig for deres tilhørighet til klubben. At vi er tilsvarende stolt over å ha så gode fotballspillere med så flotte holdninger til det de holder på med, er heller ingen overdrivelse. For meg er det også fantastisk å se den idrettsgleden og samhørigheten laget vårt utstråler. Da Christoffer Eliassen satt inn 2–0 målet i cupfinalen løp han strake veien over banen til innbytterbenken for å feire målet med lagkamerater og støtteapparat der. I Branns juniorlag virker det som alle er veldig klar over at de er avhengig av de andre for å prestere, og at ingen blir god på egen hånd. Det er ikke rart at det er blitt sånn, for det er resultat av bevisst holdningsarbeid i dette laget, samtidig som de aller fleste spillerne tilbringer nesten all tid sammen på skole og trening. Antagelig er Branns juniorspillere de fotballspillerne som trener hardest i Norge. De beste juniorspillerne trener mer og gjennomfører flere kamper enn

en hvilken som helst elitespiller. En annen faktor som har stor betydning og stadig trekkes frem, er spillernes vilje til å bli bedre. Selv om de trener mye i utgangspunktet, kommer det stadig eksempler på at guttene våre trekker rett ned på den lokale fotballbanen og driver egentrening etter at dagens offisielle økter er unnagjort.

Viktig for Brann

For Sportsklubben Brann bør cupgullet og spillernes utvikling være av enorm betydning. Vi arbeider for å ha det beste treningsmiljøet i Norge og for spillere som ønsker å bli virkelig god skal det være naturlig å velge Brann. Spesielt gjelder dette selvsagt lokale spillere, men jeg synes også det er utrolig hyggelig når spillere som Ole og Johnny kommer reisende fra Nord-Norge for å gå på vårt fotballgymnas og spille for Brann. Enda hyggeligere er det at spillere som Vegar, Torbjørn og Chris har valgt Brann når de følte seg klar til å ta et nytt steg i karrieren.

Tårer i halsen

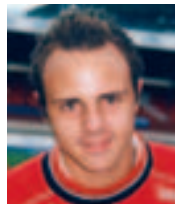
Da Ossie Michaelsen lot meg holde pokalen et lite øyeblikk under jubelscenene på Aspmyra, var «tårer i halsen» et dekkende begrep for hva jeg følte. Uendelig stolthet over guttene og klubben og en sterk følelse av at dette var en seier vi gjorde sammen. Smilet gikk fra øre til øre for de fleste av oss, med et mulig unntak for Brann-supporteren som i et anfall av akutt Brannrus løp ut på banen med et stort Brannflagg etter kampslutt. Etter en finte Arve Walde kunne vært stolt av, måtte han se seg lagt i bakken av to meget ampre vakter på Aspmyra. Likevel kunne ingenting egentlig dempe gleden over seieren. Både den offisielle (med melk, cola og spillere) og den mer uoffisielle (med øl, brennevin, melk og supportere) banketten ble meget vellykket.

Så stolt!

Per Arne Flatberg

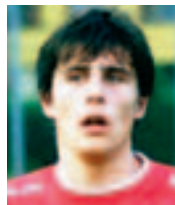
Johan
Thorbjørnsen

Cristoffer
Eliassen

Vegar
Landro

Nils Morten
Leknes

Trond-Erik
Feet

Erik
Mjelde

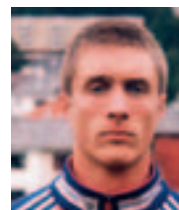
Kristian
Gaustad

Daniel Moen
Hansen

Aleksander
Orvedal

Harald
Aksnes

Erlend
Grønner

Thomas
Larsen

Åsmund
Michalsen

Arve
Walde

Erlend
Storesund

Sindre
Gamst

Thomas
Pedersen

Torbjørn
Kjerrgård

den mann

Lyon - Rosenborg 5-0
Kjernen har i hele år
snakket om 11 på rad.
Nå vet vi hva de snakker
om...

AL SLÅ GLIMT: Disse skal vinne Branns syvende NM-tittel for juniorer i kveld. Bak fra venstre: Patrick Hansson (mer), Harald Aksnes, Arve Waide, Vegar Landro, Erik Mjelde, Åsmund Michalsen, Trond-Erik Feet, Erlend Resund, Erlend Grønner og Sindre Gamst. Foran: Thomas Larsen, Thomas Pedersen, Alexander Orvedal, Johan Tørbjørnsen, Daniel Moen Hansen, Christoffer Eliassen, Kristian Gaustad og Nils Morten Leknes. Torbjørn Rørdal var ikke til stede da bildet ble tatt.

- Hver gang Brann har vært i nærheten av en triumf, er det Rosenborg som har vunnet. Hadde det ikke vært for at de er så gode, hadde nok Brann tatt et og annet trofé de siste årene, mener Wassberg.
- Om man ser bort fra i år, er det laget Brann har hatt de siste årene, noe av det beste klubben har hatt på lang, lang tid, mener Wassberg (31).
- Vi har vært gode nok til å vinne...

Ja, og hadde det ikke vært for Rosenborg, Lyn, Molde, Viking, Odd, Stabæk, VIF, Sogndal, LSK Bodø/Glimt og Bryne, så ville faktisk Brann ha ledet serien nå.

Faksimile BT torsdag 8. august 2002

Som vi ser så bestemte juniorlaget seg for å følge eksempelet til A-laget i 1988. nemlig å la være å barbere seg før de var utslått i cupen. (Bildet ble tatt dagen før finalen.)

Faksimile BT fredag 27. september 2002

«Nu skyndar
många spelare
till golfbanan
för att sänka sitt
golfhandicap.
Vårfor ägnar de
sig inte åt att
sänka sitt fot-
bollshandi-
cap?»

Den svenske
trenerstorheten
Bosse Augustsson i
fotballtidsskriftet
«Offside».

PS! Mini er et helt
tilfeldig valgt
eksempel.
Helt tilfeldig...

Foto: Torbjørn Sæle

Brecht foto

www.brechtfoto.no tlf: 900 61 597

ROCKEFOTOGRAF N° 1

Dere står for LYDEN
Vi står for + BILDENE

= PROMO
MATERIELL

Industriens MISS NORWAY
SEXY STÅLRØR og TØFFE TRAKTORER
Vi gjør ditt produkt til en
toppmodell i sin klasse!

Ein skigard kan ikkje vara evig ...
portrett og familiefotografering

MAPPA DI -det er vi
som lager portefolio som selger

...brecht foto tar

TØFFERE BILDER

A-BLAD

Returadresse:
Brann Supporter Team
Postboks 870– Sentrum
5807 Bergen

Bergens Hitstasjon #1